

2

1

0

2

Č

E

N

O

K

R

A

Obsah

Úvodem	2
ZHODNOCENÍ SEZÓN Y 2012 Mirek Orálek.....	3
BRUTUS Iva Syslová	14
WE RUN PRAGUE 2012 Lucka Dohnalová.....	16
Zpátky na stromy Lenka Křížová	18
Vtípek	18
Jak jsem nebyl slavnostně vyřazen Jan Klusáček	18
Orientácké moudro: Zuzka Fialová	21
Jak jsme vyrazili s dětmi do Předklášteří u Tišnova Magda Dosbabová.....	22
Dušíčkový závod Iva Syslová.....	22
CENA STŘEDNÍ MORAVY, MELKOV, 2012 Mirek Orálek	23
Jak se dostat do televize? Matěj Klusáček.....	25
MČR v horském orientačním běhu Iva Syslová.....	26
HOLLAND-OL 2012 Mirek Orálek	29
Říjnová kružárna Lenka Křížová.....	30
K čemu vede přemíra snahy (aneb Rodinné štafety už po osmé) Martin Klusáček.....	31
Jak trénuju Lenka Křížová.....	33
Dramatický víkend Dana Fialová.....	34

Úvodem

Děkuji všem, kteří nelenili a přiložili ruku dílu! Není podstatné, zda příspěvkem do Ročenky, uspořádáním tréninku či jinou třebíčským orientáčkům libou činností. Veškeré orientační akce děláme ve svém volném čase a jedinou odměnou jsou spokojené tváře druhých, popřípadě slovní vyjádření či alespoň nějaký ohlas na „široké světové síti“. Hlavně, ať se i v dalším roce najde spousta iniciátorů různého dění a přibude příjemných zpráv, které se dostanou k našim uším!

Fotky v Ročence pocházejí z archivů Magdy Dosbabové, Martina Klusáčka, Mirka Orálka a Ivy Syslové.

Jak vypadal rok 2012 v našem oddílu? Kdo se prokouše řadou statistických údajů, zjistí zda byl uplynulý rok úspěšný, zjistí jaký vlastně byl ale hlavně zjistí, kolika lidem přinesl orientační běh radost, zábavu, odpočinek i tvrdé sportovní výkony. I v našem oddílu jsou závodníci, kteří mohou být pro jiné vzorem i motivací pro další rok.

1. Sportovní část

V roce 2012 opět zářil v závodech jednotlivců jediný reprezentant v našem oddílu, Honza Klusáček. V uplynulém roce jsme však také s velikým napětím (poprvé v historii oddílu) sledovali závody a výsledky elitní kategorie mužských štafet. V roce 2012 se dala dohromady extra silná štafeta Mára Prášil, Matěj Klusáček a Honza Klusáček a tak o našem oddílu bylo slyšet i na závodech nejvyšší úrovně – nakonec z toho všeho bylo neskutečné 10. místo v republice v Českém poháru štafet.

Licenci R si letos vybojovali hned tři běžci našeho oddílu – **Mára Prášil** za vynikající 19. místo na MČR na klasice a 25. místo v republikovém rankingu, **Matěj Klusáček** za výborné 33. místo v rankingu a **Honza Klusáček** za nádherné 11. místo v žebříčku A. Do B žebříčku se poprvé ve svém životě podívá také **Honzík Nešpor** za 3. místo v jarní a 4. místo v podzimní Lize Vysočiny.

Počet běžců, kteří za náš oddíl odběhli alespoň jeden závod byl letos 63. Všichni dohromady jsme odběhali 630 etap. Nejběhavější byli opět naši veteráni – nad třicet etap se dostala trojice nejstarších vetošů – Jirka Koudelný odběhl neskutečných 38 etap, Mirek Orálek 34 a Liba Orálková 32 etap. 25 a víc etap stihli odběhnout ještě Honza Nešpor 26, a Iva Syslová a Maruška Nešporová st. 25 etap. Za zmínku stojí určitě také 23 etap, které odběhl Jiřík Nešpor. V tomto počtu nejsou opět započítány pro náš oddíl přece jen méně běžné odrůdy orientáku - LOB, noční, štafety, rogaining, HROB, Brutus a podobně a ani žádné zahraniční závody.

V zahraničí jsme se, pokud vím, letos ukázali na International 2 Days of Blockheide v Rakousku, na Holland-OL 2012 v Holandsku, na Autumn Sporco Cup 2012 na Slovensku a na 60th Spartacus Cup v Maďarsku.

Úspěchy našeho oddílu:

V dlouhodobých žebříčcích LV jsme se letos na velkou bednu dostali celkem ve 21 případech a 3 krát jsme stáli v roce 2012 na nejvyšších stupíncích žebříčků LV. Jmenovitě: šesté místo obsadil Jirka Koudelný (jaro i podzim), Božík Palát (jaro); čtvrtá místa Věrka Fialová (jaro), Martin Klusáček (jaro), Honzík Nešpor (podzim) a Mirek Orálek (podzim); třetí skončili Lucka Dohnalová (jaro), Iva Syslová (jaro), Honzík i Honza Nešporovi (jaro), Maruška Nešporová (podzim), Lenka Palátová (podzim) a Jitka Klusáčková (podzim); na druhém místě se umístili Liba Orálková (jaro i podzim), Maruška Nešporová (jaro) a Dana Fialová (podzim) a ve svých kategoriích slavně zvítězili Božík Palát (podzim), Honza Nešpor (podzim) a Iva Syslová (podzim).

S velikým potěšením je potřeba vyzdvihnout a znovu zopakovat vybojovanou R licenci Máry Prášila, Matěje a Honzy Klusáčkových a B licenci Honzika Nešpora.

Za oddílově vydařené závody (tím myslím, že se vydařily většině členů oddílu) bych vybral především 2. LV v Kostelci, 5. LV v Orlovech, BO v Předklášteří, 2. etapu na HSH v Leštině, ŽBM v Pávově a 10. LV v Sedle.

Letošní bednová umístění na druhém nebo třetím místě:

Maruška Nešporová ml. LV5,9, BO9, MČRkl.; *Jiřík Nešpor* LV15, HSH3, BRA3, CVČ1; *Honza Nešpor ml.* LV4,6,16; *Tomík Prášil* LV14, MČRkl.; *Honzík Přibyl* LV2,6, CVČ1; *Božík Palát* LV14,15,16, BO9, MČRkl, *Martin Scheubrein* LV5; *Honza Klusáček* LV15, ŽBč1; *Honza Vacek* LV14; *Lenka Křížová* BO13; *Jana Dvořáčková N.M.* VET2, VET3; *Petra Syslová* LV2; *Matěj Klusáček* LV9, ŽBm1, ŽBč1, BEč1; *Radek Nováček* BO1; *Roman Věžník* LV9; *Mára Prášil* ŽBm3,4,

BRA1,2, CVČ2; Lenka Palátová LV4,16; Dana Fialová ŽBm5; Maruška Nešporová st. LV6,15; Iva Syslová LV2,5,14,15,16, BO9, CSM3, SIL1,4,5, CVČ2; Jana Zháňalová HSH1,2,3; Jitka Klusáčková LV6, BO13; Liba Orálková LV5,15; Honza Nešpor st. LV4,6,8,15, BO1, HSH3, ŽBm5; Svat'a Sysel ŽBm4; Jirka Koudelný LV5,8,14, BO4, ŽBč4, CSM1,3, HSH3, MČRkl; Martin Klusáček LV2,10; Mirek Orálek BEČ2, HSH1, ŽBm4,5. To je celkem 86 stříbrných a bronzových medailí.

A letošní vítězná umístění :

Honza Nešpor ml. LV5; Honzík Příbyl HSH2; Honza Klusáček ŽBm1; Zuzka Klusáčková BO9; Lenka Křížová LV10; Lucka Dohňalová LV4; Magda Dosbabová BO9; Roman Věžník LV2, ŽBm4; Mára Prášil LV9,10,14, CVČ3; Lenka Palátová LV14; Maruška Nešporová st. HSH3; Iva Syslová CSM2, SIL3, CVČ1, ŽBm5; Jitka Klusáčková LV15, ŽBm1; Honza Nešpor HSH1,2, ŽBm4, BO9; Jirka Koudelný VET1; Mirek Orálek BEČ1. A to je celkem 27 zlatých medailí.

V jarním žebříčku LV jsme dopadli takto: Maruška Nešporová ml. 2/6, Věra Fialová 4/4, Zuzka Fialová 21/33, Pavla Procházková 14/14, Marta Karasová 11/14, Zuzka Klusáčková 28/33, Maruška Nešporová st. 9/33, Lenka Křížová 10/21, Lucka Dohňalová 3/21, Jana Dvořáčková N.M. 11/33, Jana Příbylová 24/33, Lenka Palátová 8/21, Petra Syslová 14/21, Jitka Klusáčková 10/14, Iva Syslová 3/14, Jana Zháňalová 14/14, Dana Fialová 8/14, Iva Vacková 11/14, Liba Orálková 2/6, Honzík Nešpor 3/11, Božík Palát 6/6, Honzík Příbyl 13/13, Martin Scheubrein 7/8, Štěpán Szebista 8/8, Jirka Dvořáček 9/51, Lukáš Kříž 26/51, Matěj Píro 29/51, Honza Klusáček 22/51, Radek Nováček 40/51, Martin Fiala 36/51, Roman Věžník 28/51, Honza Vacek 9/23, Kuba Jirásek 24/51, Jan Příbyl 31/51, Jiří Procházka 27/27, Jan Dvořáček 21/27, Marek Prášil 21/51, Honza Nešpor 3/27, Jirka Koudelný 6/31, Martin Klusáček 4/31, Mirek Orálek 10/31, Mirek Koutný 24/31, Svat'a Sysel 19/31, Petr Fiala 28/31.

V podzimním žebříčku LV jsme si vedli následovně: Maruška Nešporová ml. 3/9, Pavla Procházková 10/10, Zuzka Fialová 15/25, Magda Dosbabová 17/25, Zuzka Klusáčková 18/25, Maruška Nešporová st. 11/20, Lucka Dohňalová 11/16, Lenka Palátová 3/16, Jitka Klusáčková 3/8, Iva Syslová 1/8, Dana Fialová 2/8, Iva Vacková 8/8, Jana Zháňalová 7/8, Liba Orálková 2/5, Honzík Nešpor 4/12, Bohuslav Palát 1/6, Honza Klusáček 22/31, Martin Fiala 11/31, Marek Prášil 23/31, Honza Vacek 12/15, Roman Věžník 9/15, Honza Nešpor 1/17, Mirek Orálek 4/25, Martin Klusáček 14/25, Svat'a Sysel 8/25, Jirka Koudelný 6/25, Mirek Koutný 24/25, Petr Fiala 12/25.

V Lize Vysočiny družstev jsme skončili: naši žáci 7/8 a 7/8, naši dorostenci 7/7 a 7/7, naši dospělí 2/9 a 3/9 a naši veteráni 6/11 a 6/11 (vždy jaro a podzim). V klubech Vysočiny jsme skončili na jaře i na podzim na 6. místě z 11 zúčastněných oddílů.

Ve sprint Cupu se umístil Matěj Klusáček na super 22. místě ze 40 účastníků.

V Českém poháru štafet skončila štafeta TTR (M.Prášil, M.Klusáček aj.Klusáček) na neskutečném 10. místě z celkem 54. zúčastněných štafet.

V České lize klubů se stejné trio dostalo na 13. příčku ze 35 zúčastněných.

V „A“ žebříčku Čechy v H20A vybojoval Honza Klusáček vynikající 11. místo ze 38 zúčastněných a získal pro příští rok licenci R.

V „B“ žebříčku Morava v H55 skončil Jirka Koudelný na 14. místě z 18 účastníků.

V ženském rankingovém žebříčku při letošních mateřských povinnostech Lenky se nejvýš vyšplhala Jana Dvořáčková (N.M.) na 280. místo se 4444 body. Další pořadí je následující: 291. Lenka Křížová se 4171 body, 355. Maruška Nešporová st. 3162 bodů, 388. Zuzka Fialová 2785 bodů, 482. Jana Příbylová 1740 bodů, 561. Zuzka Klusáčková 1105 bodů, 633. Magda Dosbabová 668 bodů, 764. Lucka Dohňalová 219 bodů, 771. Lenka Palátová 184 bodů a 807. Petra Syslová se 43 body. Celkově bylo hodnoceno 815 žen.

V rankingu mužů chybělo malilinko a OOB Třebíč by měl v první stovce běžců tři zástupce. Na neskutečných místech se usídlili 25. Marek Prášil s 8990 body, 33. Matěj Klusáček 8839 bodů a 101. Jan Klusáček 7977 bodů. Další muži dopadli takto: 274. Jirka Dvořáček 6559 bodů, 330. Lukáš Kříž 5910 bodů, 506. Martin Fiala 3767 bodů, 554. Jan Příbyl 3189 bodů, 636. Kuba Jirásek 2407 bodů, 650. Roman Věžník

2332 bodů, 778. Radek Nováček 1424 bodů, 878. Matěj Píro 895 bodů, 972. Honza Vacek 594 bodů. Celkově bylo hodnoceno 1201 mužů.

V Českém poháru veteránů se naši veteráni umístili: 197. Jitka Klusáčková se 45 body, 224. Liba Orálková s 39 body, 266. Iva Syslová se 30 body, 333. Maruška Nešporová 19 bodů, 340. Jana Zháňalová 19 bodů a 570. Dana Fialová 3 body. Mezi muži se nejlépe umístil Jirka Koudelný na krásném 60. místě se 127 body, 160. Honza Nešpor se 77 body, 202. Mirek Orálek 65 bodů, 346. Martin Klusáček 40 bodů, 510. Svat'a Sysel 21 bodů, 756. Jěna Dvořáček 7 bodů a 793. Petr Fiala 6 bodů. Celkem bylo hodnoceno 570 žen a 863 mužů.

Rodinné štafety letos suverénně ovládli Klusáčkovi hoši a s více než minutovým náskokem pokořili dalších 39 štafet!!!

Mistrovské závody ČR. Na závěr se zaslouží uvést výsledky mistrovských závodů **Honzy Klusáčka**: MČR noční 9/17, MČR krátká 7/45, MČR sprint 4/38, MČR klasika 18/47; **Matěje Klusáčka**: MČR klasika 23 /126; **Marka Prášila**: MČR noční 34/58, MČR krátká 25/100, MČR klasika 19/126; **Honzy Nešpora** MČR noční 1/11.

2. Činnost oddílu

Od nového roku na nás čekala Michalem nově upravená verze oddílových stránek. V druhé půlce ledna proběhla valná hromada oddílu. Tradiční dárek v podobě ročenky samozřejmě nechyběl a tentokrát probíhalo i zkoušení velikostní sady pro nové overaly a dresy. Ty se v provedení, které se snad líbí všem, objevily mezi orientačními běžci koncem května na závodech Českého poháru štafet.

Kromě tradičních jarních, letních a podzimních závodů ať už jedno nebo vícedenních se letos naši členové zúčastnili ať již jako pořadatelé nebo závodníci řady zimních akcí: Brněnské zimní ligy, Jendou pořádaného Onos Cupu ale také běžkařského Ski Adventure. Je velice dobře, že když už se nejsou schopni sejít v dostatečném počtu dospělí, tak alespoň tělocvična pro děti v zimním období stále funguje.

V letošním roce jsme, po mnoha oddílech, které pořádaly na Nesměři různé tréninky a oddílová soustředění, využili tohoto krásného prostoru i my a uspořádali zde Mistrovství oblasti na krátké trati. Myslím, že závod se vydařil a závodníci se spokojeně přesunuli na odpolední Mistrovství oblasti ve sprintu, kterým pokračovali žďáráci ve Velkém Meziříčí. Za bezchybný závod patří velké poděkování všem členům, příznivcům a známým, kteří přiložili pořadatelskou ruku.

Fandům pečení a perníčků jenom připomenu, že na oddílových stránkách Dana Fialová odtajnila recept na vynikající perníkové medaile.

Jitka Klusáčková se celý rok snažila vychovávat další orientační běžce a opět pokračovala ve vedení kroužku OB na třebíčském Gymnáziu.

V průběhu roku uspořádali členové oddílu již tradiční náborové a tréninkové závody zaměřené na nejširší veřejnost. Již čtvrtý ročník O-Hrot Cupu (již tradičně opět se zpestřením s částí micro-o) se tentokrát konal na okraji Hrotovic. Romanova další prostorově členitá mapa – Šibenčák – tentokrát obsahovala i neočekávaný skalní průlez (samozřejmě, že pouze v regionálním podání). Druhou akcí na této mapě byl Pohádkový závod pro veřejnost. V průběhu celého roku se členy oddílu i další orientační běžce pokoušel rozpohybovat a venkovními tréninky cepovat především Mára Prášil. Myslím, že myšlenka na pořádání alespoň některých tréninků společně pro SJI a TTR je dobrou cestou.

Kdo měl zájem, mohl po celý rok sledovat informace, zprávy a výsledky našeho oddílu na nástěnce na horní straně náměstí v Třebíči na knihkupectví U Jakuba Demla.

Tradiční štedrotoplední setkání členů, příznivců a přátel nás letos doklouzalo na Jejkov do Radostínských sadů.

3. Různé

Z mimosportovních události patří sem, na první místo, vždy vítání nové drobtiny. Také letos jsme mohli blahopřát. V dubnu jsme přivítali, pozdravili a popřáli radostné vykročení do života Honzíčku Křížovi. Blahopřání patří samozřejmě také šťastným rodičům.

Další gratulace patří pochopitelně také všem našim jubilantům, menším: Honzík Dvořáček (5), Janička Dvořáčková (5), Evička Mašterová (5), Adélka Chvátalová (15), Štěpa Szebista (15), Jan Zháňal (25), Radek Nováček (25), Jan Dvořáček (35), Jana Dvořáčková (65), František Hobza (65), Stanislav Semerád (65) i větším: Božík Palát (10), Hanička Karasová (10), Lukáš Kříž (30), Marie Nešporová (40), Petr Hobza (40), Svatobor Sysel (50), Miroslav Orálek (60). Všem přejeme pevné zdraví a krásný a doživotní vztah k OB.

V neposlední řadě patří velké blahopřání také Lucce Jiráskové, ze které se letos stala Lucka Dohnalová.

4. Výhled

Ve druhé polovině ledna se uskuteční tradiční členská schůze TTR, v závěru listopadu vždy probíhá valná hromada oblasti Vysočina.

Hlavní akcí roku 2013 bude tentokrát oblastní klasický závod na Nesměři v neděli 28. dubna. Od 26. do 28. bude na Nesměři probíhat také jarní soustředění mládeže, na které jsme přislíbili připravit všechny tréninky.

Vedení oddílu posílené o Marka Prášila se rozhodlo prověřit možnost uspořádat v roce 2015 Mistrovství ČR štafet a družstev na Kuchyňce u Hrozatína nebo závod žebříčku A Čechy na Kobylí hlavě u Štětěch.

Pro oblastní závod v roce 2014 je uvažováno s koupí map od ZBM v prostoru Babylonu.

Každé toto hodnocení sezóny končí stejnou výzvou: pište, fot'te, poznamenávejte si, rok uteče jako voda a bude se tvořit nová ročenka OOB Třebíč – ať je stále co číst a na co koukat.

Miro, slav!

RomanVěžník

Jako marné se ukázalo mé pátrání po způsobu, kterak vážně oslavit člověka, jenž se příliš vážně nebere, přestože (nebo právě proto?) je velmi vážený. A tak v rámci známého nomen omen nabízím coby poctu tento kaleidoskop sestavený z útržků příhod, které se mi silně vryly do paměti a kvůli nimž si našeho jubilanta vážím.

Mmor, marnost, mizérie, morous, masakr, martyrium

Slova nevěstící nic dobrého, a tudíž pojmy, které k němu vůbec nesedí. A přesto si jedno z nich zvolil jako svoji signaturu. Když jsem kdysi vydával jeden z oddílových časopisů, náš oslavenec (Jak se dočtete později, pokud to se mnou ještě chvíli vydržíte.) nadšeně přiložil ruku k dílu. Se zkrácením mého jména to šlo hladce. Ale co s partákem? Na mysli mi hned vytanula signatura MOR, jenže to si přece k hlavě pomazané, inženýrské, abrahámovinami ověčené nemůžu dovolit. No nic, necháme tam celé jméno, říkám si. Neuběhl snad ani týden, když mi dorazil e-mail s jeho příspěvkem. Natěšeně (vždycky jsem je fakt moc rád četl) otevírám první přílohu, hltám řádky a na konci, světe, div se, na mě uhrančivou černí mrká MOR. To, co si nemohl dovolit floutek, spáchala jeho důstojnost sama.

Lidi, které znám dlouho dobu a v rámci možností dobře, ale kteří mi nedali pocítit negativ svých osobností (Tedy kromě toho, že jsou na dnešní dobu až moc hodní.), bych spočítal na prstech jedné ruky. Pomineme-li hrdiny socialistického realismu, nenajdeme člověka, který by byl dokonalost sama či naopak ztělesnění čistého zla. Abych toto pravidlo neporušil, s chutí bych pár lopat hnoje kydnul i na MORovu hlavu. Ale mrva jakéhokoliv druhu se v jeho případě evidentně stala nedostatkovým zbožím, které bychom marně sháněli i v Tuzexu. Ponechejme si ho proto jako pověstnou výjimku pravidlo potvrzující.

Intelligence, impozantní ideál (až imaginární)

Impozantní ideálností se zaobíral text předchozí. Následující řádky tedy poslouží k opravdu stručnému připomenutí jeho intelligence. V rámci různých schůzí sedávám poměrně často u Orálků v jídelně. Odsud je to jen pár schodů do jejich obývacího pokoje. Přestože tam má noha nebyla vpuštěna déle než jedno desetiletí, pořád mám před očima Orálkovic knihovničku. Pokud mě paměť neklame, vévodily jí tituly zejména amerických autorů, hlavně Hemingwaye. Netuším, zda za zdí, která dělí jídelnu od obývacího, je vše při starém. Bezpečně si však pamatuji, že MOR dokázal o knížkách zaujatě vyprávět (podobně jako František Kruml o „svém“ Exupérym).

Společné cestování na vzdálenější závody mi dalo nahlédnout i pod pokličku jeho hudebních znalostí a musím konstatovat, že je lze klasifikovat přinejmenším jako zajímavé. Inteligenci

našeho nového předsedy můžeme vystopovat i ve spoustě dalších sfér. MOR však jaksí nemá potřebu dávat ji přímo najevo. Inu, dobré zboží se prodává samo...

Radost, respekt, rozvaha, rádce

Respektovaný rozvážný rádce MOR stál u mých stavitelských počátků. A byla s ním radost spolupracovat! Dodneška uchovávám jako oko v hlavě jeho konstruktivní poznámky k tratím Jarní ceny Vysočiny. Tenkrát za sebou neměl žádné školení, ale pomocí selského rozumu a citu sepsal, co se mu líbí, a co ne. Já mu dal téměř ve všem za pravdu, a tratě se tak posunuly o level výš.

Rád bych však vzpomenul na příběh vážící se ke stavbě mých úplně prvních oficiálních tratí. Musím sebekriticky říci, že porovnáme-li současné pořadatelské kvality našeho oddílu s rokem 1998, před patnácti lety jsme nosili pleny a trpěli celou řadou dětských nemocí. Po jisté pauze tehdejší vedení oddílu nazvalo, že bychom měli v rámci solidarity opět uspořádat nějaký oblastní závod. Volba tenkrát padla na prostor známý pod jménem Dubina. Předchozí mapa právě oslavila desáté narozeniny, a tak nezbývalo než ji svépomocí přemapovat. Všichni členové, kterým tehdy už rostly vousy (tedy i MOR), dostali svůj díl. Já byl tou dobou ještě holobrádek, tak mi svěřili „jenom“ stavbu tratí. Jenže někteří mapaři začali dělat Zagorku, a tak se vydání nové mapy protahovalo a protahovalo a závod se blížil a blížil. Totální fiasko se rozhodl odvrátit právě MOR. Obešel prostor závodu, vzal si mapu z roku 1988 a zakreslil do ní asi 40 objektů použitelných pro kontroly, start a cíl. Na, tady máš a stav! Doma jsem vystrachal víko od jakési krabice, na něj připevnil mapu a do koleček zapíchal špendlíky. Pak už jenom zbývalo odmotat správné množství nitě pro jednotlivé kategorie a omotávat je kolem špendlíků tak dlouho, dokud zbyde poslední kousek dlouhý tak akorát, aby se doplazel k cíli.

Viděno dnešními očima, zorným úhlem všemožných příruček, počítačových programů a ortofotomap, to bylo hrozné zvěrstvo. Nicméně tehdy MORův čin zachránil závod, který už tak balancoval na hraně zrušení kvůli „legendární“ zelené mapě.

Obětavost, ochota

Tady by několikavazkové paměti nestačily. Takže jenom namátkou. Koncem minulého století zakládáme s Magdou (tehdy Dvořáčkovou) POT, MOR jde do toho a hned připravuje (na tu dobu – počítači jen lehce políbenou na tvář) pracovní švýcarskou hru. Až do zániku této předsezónní série tréninkových závodů chystá každý rok jedno kolo, a ne ledasjaké! Ve stejné éře začínáme vydávat oddílovou ročenku, MOR ji vydatně zásobuje. Podobně je tomu v případě Třebíčského bloudila a OBludičky, pro niž dokonce vymýšlí OB křížovky. Na přelomu století se toho v oddíle hodně změnilo. Proměny neminuly ani tréninky v tělocvičně. To, že si člověk dávno po čtyřicítce jde zahrát s mladíčky basket (a ke všemu sakra dobře!), za velkou raritu považovat nemusíme. Ale když se devadesátiminutovka míčových her změnila v trénink obratnosti a OB dovedností, nejen že s chutí metal kozelce na žíněnkách, probíhal hustníky švédských beden či přeskakoval padlé kmeny laviček. Tento člověk, milé čtenářstvo, navíc neváhal a opět přispěl svou troškou do mlýna – vymýšlel a připravoval tréninkovou náplň. Jindy mu nedělalo sebemenší problém několik týdnů vstávat

v pět ráno, abychom mohli připravit mapu Lavičky pro v podstatě bezvýznamný závod dvaceti skautíků. Školí se na rozhodčího i kartografa. Neúspěchu hrdě nastavuje druhou tvář k dalšímu políčku. A tak se opakovaně pokouší o OB kroužek, připravuje sólo tréninky pro nováčky, jejichž úmrtnost by každého jiného od obdobných akcí odradila, je průkopníkem závodů pro školy. Podporuje svou účastí či alespoň slovem spoustu dalších akcí. Neváhá tedy vyzkoušet rádobý MTBO Meleme maso na Dubině, za totální oblevy dorazí na neúspěšný pokus o první třebíčský LOB, objíždí většinu mapových tréninků a sranda závodů. V současné době drží nad vodou (společně s Martinem a Lenkou) třebíčské webovky. Abychom tento zdaleka neúplný výčet uzavřeli (Beztak se už nyní při čtení výše napsaného ze skromnosti červená.) a shrnuli – vždy nadšeně vítá a **aktivně** podporuje nové (byť často donquichotské) vize a činnosti.

Spolehlivý, seriózní, společenský

Nedočkaví zájemci o rozbor prvních dvou výrazu necht' promptně převedou své zorničky například na iniciálu A. Ostatním zde nabízím něco ze vzpomínek na MORovu společenskost. Když tak koukám na seznam aktivním členů, s lehkým znepokojením zjišťuji, že pouhá sedmina TaTaRáků pamatuje legendární akce u Orálků (a Dvořáčků). Noblesní zázemí, bohatě prostřená tabule, kvalitní víno, skvělá obsluha, ale hlavně vynikající zábava v partě dobrých lidí – to jest pouze malá ochutnávka menu, které se na J. Suka servírovalo i několikrát ročně. Zkrátka si představte večerní atmosféru pětidenních v třebíčském stanovém městečku a všechny ty zážitky si zasad'te do komfortu krbem vytopených stěn v roční době nehostinné.

A ještě jedna osobní vzpomínka na vícedenní závody. Téměř se slzu v oku myslím na spoustu odpolední strávených v kempingové židliče nad dvěma mapami. Jedna se v průběhu let postupně měnila z H45 až kamsi k H55, druhá začínala v osmnáctkách a dotáhla to až do dospělosti. Přestože MOR sdílel svůj stan připomínající hodně zvětšené áčko se svou ženou a dvěma dětmi, kousek svého času vždy rád přisoudil i OB sirotkovi, aby s ním rozebral jeho chyby a pokáral se za ty vlastní. Kdo zažil něco podobného, tuší, jak moc mě to (nejen v OB) posunulo...

MOR je zkrátka zóon politikon. Osud tomu chtěl, že nemá ve svém jméně písmeno P či K (Skutečně neočekávejte, že bych podobnou šílenost psal i o jeho příjmení! Byť přiznávám, že jsem s touto myšlenkou zlomek sekundy koketoval.). Nemůžu tedy na počátek tohoto vzpomínkového střípku uvést slova jako přátelství či kamarádství. Přesto jej (troufám si tvrdit) všichni jako kamaráda berou. Dokonce i potěr narozený po roce 1972¹. Pan Orálek si od nás sice snaží udržovat odstup tím, že si nechává sveřepě vykat, nicméně nemálo (už dávno ne) mlad'ochů se potměšile přiznává, že stejně používá „způsob oslovování jedné osoby pomocí 2. osoby jednotného čísla“, jak by moudře utrousila Wikipedie. Tak nám to, Mirku, prosím neměj za zlé, jsi prostě náš kámoš.

---

¹ Empirický průzkum prokázal, že právě tento rok je v jistém ohledu (viz další text) zlomový.

Légrace, laskavost, lesk, legenda

Původně jsem tu chtěl napsat pár řádků o každém z těchto slov. O jeho laskavosti, jež se tak trochu snoubí s ochotou. O legraci, kterou s ním zažil snad každý. O lesku, jenž číší z jeho očí, když zapáleně vypráví tu něco o orientáku, tu něco o své cyklistické minulosti či když loví vzpomínky na chatu, kterou mu vzala Dalešická přehrada. Všimli jste si někdy té životní jiskry? Toho nadšení vyzařujícího z jeho očí? Chtěl jsem psát o tom, že je žijící legendou našeho oddílu (podobně jako Standa Semerád či Franta Kruml). Ale pak mi vytanulo na mysli, že by něco mělo zůstat latentní, skryté, nevyslovené. A tak tedy, milí čtenáři, nastal čas, abyste přidali každý svou osobní vzpomínku na legendární laskavou bytost, s níž je legrace a které se v očích leskne nadšení a životní elán.

Absolutně abnormální a agilní admirál

Nemám rád fráze. Existují však situace, v nichž se zkratka a dobře nedá říci nic, co by jako floskule nevypadalo. Jsou chvíle, kdy by naopak zdlouhavé popisování nadělalo více škody než užitku. Jsou chvíle, kdy fráze není frází, ale bytostným ztělesněním reality. A jedna z těchto chvil právě nastává, takže můžu s klidným svědomím napsat: Bez MORa si to fakt nedokážu představit. Bez MORa by nebylo úspěšné mistrovství ve sprintu 2005, bez MORa by tisícovka závodníků přišla o neopakovatelné zážitky spojené s famózně uspořádaným mistrovství na krátké trati 2011.

Jako admirál závodů není úzkopsý. Nemyslí si, že nejlépe zvládne všechno pouze on samotný. Vždy si proto vybere spolehlivou posádku, o které ví, že odvede poctivý kus práce. (Máte-li pocit, že vaše čichové senzory zachytily odér sebechvály, zkontrolujte prosím stav svého spodního prádla, popřípadě si vyvětrejte.) Nemá tudíž potřebu stát celou dobu u kormidla, úkoly deleguje svým lodním důstojníkům. Sám jde příkladem a maká jako lodní šroub. Tu a tam nás svolá na kapitánský můstek a spokojeně mručí, když při kontrole zadaných úkolů přibývá jedna námořnická fajfka za druhou.

Velkorysost

Ukázal mi ji zejména v průběhu mých studentských let. Svůj rudý lidový vůz neváhal zatížit ještě o další metrák sestávající z mé maličkosti a několika kadlátek a tento náklad přepravil přes půlku republiky na pětidenní závody. Nejen že za to nic nechtěl, jako bonus připojil pozvání na plavbu soutěskou v Hřensku, a aby netroškařil, nezapomněl ani na pověstnou třešničku na dortu v podobě gratis obědu v restauraci.

To je ovšem pouze příslovečná špička ledovce. Myslím, že často zapomínáme (Pokud si to vůbec uvědomujeme.), kolik času, energie a peněz do našeho oddílu investoval. Se svojí ženou každoročně přispívají sponzorským darem, ale nemalou částku krájí rovněž přímo z rodinného rozpočtu. Vsadil bych se, že ani sám netuší, kolik tisícovek kilometrů urazil v rámci ředitelování či mapování, aniž by si nárokoval jakoukoliv materiální náhradu. Odměnou mu byl úsměv spokojeného, zhusta veselého závodníka.

Jeho velkorysost se jistě projevila i v době, kdy četl tyto střípky, jež se silně zaryly do mé paměti. Právě proto, že je velkorysý, jistě neskřípal zuby, když se text této pocty mohl zdát drzý až vyzývavý. Místo toho svůj zrak opět prozářil oním vitálním leskem a blahosklonně se pousmál. Tož Miro, slav! Uplynulých šest dekad a v budoucnu ještě aspoň čtvery kulatiny...

1. BLUDIŠTĚ

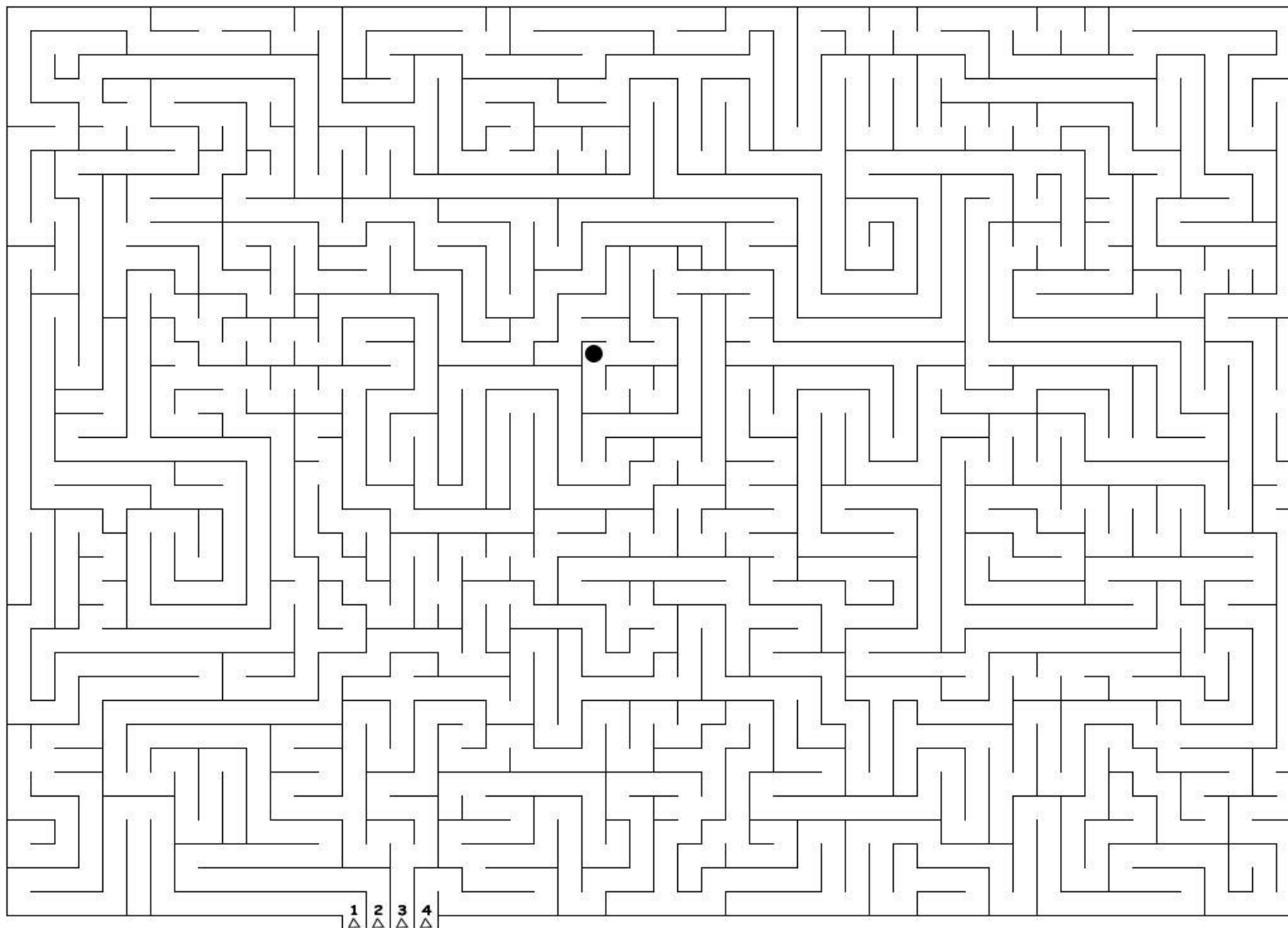
Který závodník doběhne do cíle označeného černou tečkou?

1 – Jan
Procházka

2 – Marek Prášil

3 – Tomáš
Dlabaja

4 – Matěj
Klusáček

2. NAJDI SPRÁVNÉ KÓDY

Stejní čtyři závodníci běželi od startu na severovýchod, pak na jih, potom na východ, potom na severovýchod, pak na sever, dále na jihozápad, potom na jih, pak na severozápad a do cíle na jihozápad. Po vyčtení čípu byli tři závodníci disk. Který závodník měl správně všechny kódy kontrol?

1 – 129 77 133 112 104 85 76 82

2 – 125 129 77 133 112 76 126 73

3 – 129 178 82 76 104 85 108 82

4 – 129 77 133 112 104 85 108 82

Správné řešení na konci Ročenky.

Každoročně se celou zimu těším na první pořádnou horskou březnovou výklusovou procházku jménem BRUTUS. Letos se konal v březnu těsně po MDŽ, podobně jako každý rok. Umístění centra závodu do Chocerad u řeky Sázavy, nedaleko města Sázavy, hodně slibovalo.

V čem spočívá tento závod?

Na prezentaci dostaneš prázdnou turistickou mapu Shocartu 1 : 50 000 (letos 1 : 40 000) a lísteček s popisy všech kontrol, které je třeba si zakreslit do mapy. (Spleteš-li se v umístění, tvoje chyba. Hledáš kontrolu, která neexistuje:o) Nabalíš si baťoh s krmem na celou trať a cisterničku s vodou, jelikož pořadatel nepojímá závod jako raut, hospod na trati je pomálu a krmelce pro lesní zvěř jsou po zimě notně vypleněné. Několik minut před startem obdržíš bodové ohodnocení kontrol. Přemýšlíš a plánuješ, co všechno jsi schopen zvládnout za 6 hodin a pak vyrazíš vstříc novým dobrodružstvím.

Kontrol na mapě bylo letos asi 30, takže bylo z čeho vybírat. Hodně z nich je umístěno na místech, kde je něco pěkného k vidění. Malebné studánky, vyhlídky, vrcholy kopců, jezírka, skály a skalky a zříceniny mě vždycky nadchnou. Škoda jen, že pořadatel nehodnotí navštívené kontroly více body. Stupnice 0 – 5 je trochu deprimující. Vynásobila bych to aspoň deseti.

V sobotu bylo krásné slunečné počasí, i když rtuť teploměru moc vysoko nevyšplhala a břehy Sázavy byly lemované ledovými krami. Nevýhodou trati bylo, že kontroly byly na obou stranách řeky a mosty hodně kilometrů vzdálené od sebe, převozníci nefungovali, loďky se nikde nepovalovaly, řeka už nebyla zamrzlá a v žádném případě brodná ani přeplavatelná. Bylo tedy dost ubíjející, když se až za půl hodiny nebo déle octneš na stejném místě na protějším břehu, kde je kontrola. Vymysleli jsme pěknou trasu, takže jsme posbírali dost bodů na to, že nepohybujeme moc velkou průměrnou rychlostí:o) Prošli jsme hory, doly až do města Sázavy. Probíhali jsme přes obrovskou ohradu se stádem koní. Měla jsem dost nahnáno, když se stádo rozběhlo proti nám. Tak velkou rychlost k nejbližšímu ohradníku jsem už dlouho nevyvinula. U jedné krásné studánky, kde jsme měli kontrolu, šmejdilila dokola nějaká 80- sátiťetá babička s dědou. Chvilí jsem koukala, co tam nacvičují, než jsem pochopila, že v ruce svírá GPSku a hledá kešku. Asi jsme je my, ušmudlaní mudlové, trochu vylekali. Snad dá pánbůh, že v tom věku budu taky schopna lovit kešky:o)).

Pět a půl hodiny se mi klusalo dobře, pak jsem na nudné zpáteční cestě po silnici trochu vytuhla. Nebylo divu, podcenila jsem jídlo. Za celou cestu jsem snědla jen jednu tatrunku a pár koleček hroznového cukru. Dala jsem si v cíli polívku a to mě postavilo na nohy. Pak jsme vyrazili do bazénu se smečkou další brutistů uvolnit unavené nožky a připravit je na druhý den.

V neděli už tak hezky nebylo. Naplánovali jsme si pěknou trasu, ale v půlce stanoveného času jsme trochu znejistěli, jestli to do limitu stihneme. Za každou minutu překročení limitu totiž odčítají 5 bodů, takže nemá smysl riskovat. Cestou zpět jsme se ještě zastavili pro kontrolu na hradbách u Komorního Hrádku. Je tam střežený vojenský prostor a kamery. Raději jsme se do nich usmívali, aby po nás nezačali střílet. Nakonec jsme byli rychlejší, než jsme si mysleli. Došli jsme hodinu před limitem. Skončili jsme v naší turistické kategorii druží, takže jsme byli spokojeni.

Brutus 13 let pořádá se svými kamarády Jirka Šumbera – zvaný Šumák. Pak mu ale došel dech a pořádání se vzdal. Hrozilo, že Brutus zanikne. Nakonec se této náročné funkce zhostili manželé Horovi (mistři Evropy v rogaingu) a Jahnovi. Díky jim za skvělé zážitky.

Přikládám fotky z dřívějších Hrobů a Brutusů. Letos jsme nefotili.

Začalo to na jedné hodině pondělního boxu, kam mě přivedla moje spolužačka ze základní školy Kát'a. A ta stejná Kát'a nám v červenci řekla, že se bude hlásit na desetakilometrový běh Prahou prvního září, což je naprostá brnkačka, akorát že se běží ve čtyřčlenných družstvech a vzhledem k tomu, že pracuje jako učitelka na základní škole, neměla moc problém situaci uvést do takového světla, že takovou závačku nedá

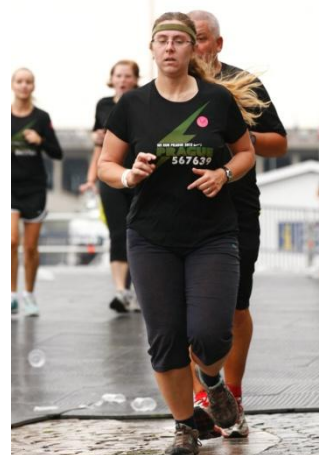

jen naprostý lempl. Tak jsem se přihlásila a se mnou ještě dalších pár nadšenců, takže jsme najednou měli další dvě družstva. Každý závodník musel provést svoji registraci a samozřejmě zaplatit startovné (asi 400,-). Při registraci jste museli odpovědět na klasické otázky, ale i docela legrační, jako například jaký je váš zdravotní stav nebo jste si mohli vybrat startovní číslo. Každý závodník totiž dostal tričko s tímto startovním číslem, které se odvíjelo od časového limitu, za který trať uběhnete. Svůj limit jsem vypočítávala podle zkušeností z lesa plus jsem si připočítala rezervu na vydýchání na každém druhém kilometru a vyšlo mi, že takový

časový koridor už není a automaticky jsem byla zařazena do toho posledního, který byl jednou tak rychlejší, než jsem počítala (70 minut). Nevadí, natrénuju, říkala jsem si, mám na to celé prázdniny. Rychle jsem registraci zaplatila, abych nemohla cuknout a pak by si o mě mohli říkat, jó frajerka, machruje s orientáčkem, bůhví, co je to za sebranku...

...prázdniny uběhly jak voda a já toho moc natrénovat nestihla. Párkrát jsem sice běhat byla, ale to jsem se jenom přiblížila hodině a půl, za kterou jsme museli být všichni už zpátky, protože pak vraceli zase auta zpátky na silnici. Byla jsem trochu rozpačitá. Na druhou stranu z prvotního nadšení celých tří družstev jsme zůstali jen tři, protože bojovná nálada ostatních vyprchala hned při nedokončené registraci. Formu na konci prázdnin jsem lehce doladila na soustředění v Nízkých Tatrách při túrách po místních vrcholcích a pak už se jen trochu těšila a trochu bála, jak to dopadne. Hlavně jsem si přála, abych neudělala ostudu.

V sobotu prvního září ráno jsme jen ve třech vyrazily autobusem do Prahy, neboť se nám nikomu nechtělo brát auto (hlavně proto, že se do Prahy autem bojíme, přes Prahu netrefíme, nebo auto nemáme). Metrem jsme dorazily na Václavák, kde jsme vyhlížely frontu, která by označovala běžce čekající na výdej startovních balíčků, který probíhal celý týden a který naštěstí probíhal i v den závodu. Protože bylo přihlášeno přes 8 000 běžců (počet nul je skutečně v pořádku), trochu jsme se obávaly, že to všichni nechají na poslední chvíli jako my. Naštěstí se nestalo a my jsme čekat nemusely, popadly jsme balíčky a vyrazily do centra závodu – do Žlutých lázní. Počasí bylo pro všechny nicmoc, jen já jsem si libovala, protože bylo pod mrakem a semtam zapršelo, což mi vyhovuje, neboť se člověk tak nepřehřeje, hlavně na asfaltu. Celé natěšené jsme se převlékly, na boty přivázaly čip, který bude měřit náš čas a věci nechaly v úschovně, kde vám dali na ruku pásek jako na festáku, což bylo hrozně fajn, protože žetonek bysme všichni určitě ztratili, a domluvily jsme se, že se potkáme u záchodů (rozuměj toitoiek), což se ukázalo jako chyba, protože už jsme se do startu nenašly. Po závodě jsme pak zjistily, že jsme stály asi čtyři metry od sebe.

Teď trochu o atmosféře závodu, protože to je ten hlavní důvod, proč vlastně článek píšu, neboť to byl vskutku neobvyklý zážitek. Součástí startovního balíčku byl, jak už jsem uvedla, dres se startovním číslem. Na zádech ale měl heslo, které si závodník sám vybral nebo si zvolil už předdefinované (pořadatelé tomu hezky říkali „výzva“). Teď si představte strašnou hromadu lidí (na závod nakonec dorazilo méně lidí než bylo přihlášeno – 6 591) ve stejných černých tričkách s bílými nápisy na zádech, což vysvětluje fakt, proč jsme se nemohly u toitoiek najít. Většina závodníků byla perfektně oblečena (žádné roztrhané šustáky, seprané čelenky a zabahněné orientky), ale luxusní elastáčky, fungl nové nike botasky, mp3 do uší, láhev s pitím na zápěstí, aspoň že to tričko jsme měli všichni nové. Já bych vás hnala s bílými botkami do lesa, říkala jsme si v duchu nad svýma špinavýma a starýma adidaskama.

No nic, Tomáš Hanák nás už volá na start, nebudu už na holky čekat, půjdu se zařadit do svého koridoru na konec startovního pole (holky byly o koridor blíže). Málem jsem to nestihla, tolik tam bylo lidí. Lehce jsem se rozcvičovala a těšila jsem se na nevšední zážitek. S velkým jásotem byl závod odstartován, všichni jsme tleskali a rozběhli se. Za dvacet metrů jsme zůstali stát, protože celý ten kolos se hýbal na etapy. Než jsem proběhla startem (a to jsem nebyla zdaleka poslední), svítilo na hodinách sedm minut. Sedm dlouhých minut než se náš chvost dopravoval ke startu (šířka koridoru byla přes dva jízdní pruhy). Řekla jsem si, že poběžím a až budu unavená, zastavím se a nebudu to nějak hnát, abych si ještě něco neudělala. Běželi jsme podél Vltavy, přes Vyšehradskou skálu, Tančící dům a tak jsem se kochala, koukala kolem sebe, kolik je tu lidí, auta nikde, protože silnice kvůli nám uzavřely, všude organizátoři ve žlutých pláštěnkách a policisté, kteří pískají, tleskají a povzbuzují nás všechny – ty, co běželi jako první i nás poslední. Pořád se mi do tváře tlačil úsměv a připadala jsem si jako ve snu. Když už běh mezi budovami byl trochu fádní, mohl se člověk bavit čtením hesel na zádech závodníků před ním. Tak proto jsou na zádech, pochopila jsem a už mě nemrzelo, že ho nemám napsané vepředu! Asi po dvaceti minutách jsem doběhla do místa, kde se potkávaly trasy tam a zpět a ve svém výklusovém tempu jsem zírala na běžce, kteří se už vraceli zpět a zbývaly jim do cíle poslední dva kilometry. Neubránila jsem se úsměvu, protože jejich tempo bylo vskutku zbesilé. Také bych byla schopna takového, dokonce jej používám, ovšem jen na dobíhání autobusu s vědomím, že další jede až druhý den.

Pořád jsem čekala, kdy už budu tak zafuněná, že se budu muset zastavit a trochu vydýchat, ale pořád to nějak nepřicházelo. A najednou už tady byl Václavák s občerstvovačkou. S holkama jsme se žertem domlouvaly, že si tady dáme párek ve stánku a pak poběžíme dál. Popadla jsem kelímek a v klusu jsem se napila, nechťelo se mi zastavovat, teď když mi to tak jde... Hledala jsem koš, kam můžu prázdný kelímek zahodit, ale nikde nic a všichni je hází na zem. To mi přišlo doslova blbý, tak jsem ho položila na kraj kelímkové hromady, která se tvořila podél trasy. Celý život člověka učí, že se odpadky na zem nehází, tak si připadám nepatřičně, že to musím udělat tak, jak se nemá. Běžím dál, přes Staromák, všude plno lidí, koukají, tleskají a fandí. Kdy se vám naposled stalo, že běžíte přes rušné náměstí a lidi se na vás usmívají a ukazují vztyčené palce? Možná v zahraničí... Začíná pršet a dlažba trochu klouže. Pořád jsem se ještě nezastavila, teď už se mi ani nechce, protože mě trochu začínají bolet kolena, přeci jenom nejsem zvyklá běhat po tvrdém podkladu. Pomalu už se otáčíme a začínáme se vracet. Čas je dobrý, na okolních běžcích pozoruji únavu a trochu zpomalení, využívám toho a trošku přidám a začínám je předbíhat (předběhla jsem asi 30 lidí, což se mi nikdy nestalo a asi ani nestane). Na druhé občerstvovačce už bezostyšně odhazuji kelímek v dál, ale přeci jenom se u toho cítím divně. Čím dál častěji sleduji hodinky a vyhlížím cílovou tribunu. Když vím, že to za hodinu nestihnu, trošku zvolním a nakonec dobíhám do cíle za nadšeného aplausu organizátorů v pro mě krásném čase 71 minut. Zastavuji až za tribunou, kde mi hned do ruky nacpali banán, sladkou tyčinku a odznáček, že jsem úspěšně doběhla. Nohy mě bolí, ale proderu se davem a jdu si je trochu protáhnout, abych se vůbec mohla druhý den pohnout. Všude kolem se vrší metrové hromádky banánových slupek. Organizátoři se vůbec nezalamovali nějakými odpadkovými koši, prostě počítali s tím, že po nás uklidí. Ale lidi přece jenom jsou naučený na koše, tak alespoň dělají hromádky, aby se slupky neválely všude. Vypadá to srandovně. Pocit spokojenosti se mi usídlil v těle. Šla jsem se převléci (sprchy tu bohužel nebyly, což se mi vůbec nelíbilo a bylo jen dobře, že přšelo, protože by nás řidič možná do autobusu vůbec nepustil) a pak jsem počkala na holky na smluveném místě, na women pointu, kam měly přístup jen ženy a mohly se nechat např. namasírovat po náročném běhu (to už radši budu odhazovat odpadky, než abych po někom chtěla, aby mi masíroval zpocené a špinavé nohy). Pomalu jsme si pobalily věci a vydaly se zpět na autobus, ze kterého jsme vylezly dosti polámané a shodly jsme se na tom, že bysme radši znova běžely, než jely autobusem.

Pár dní po závodech se na internetu objevily výsledky v podobě aplikace, kde člověk zjistil pořadí, rychlost, tak mohl svůj výsledek porovnat i s jinými běžci, pokud znal jejich jméno.

Co říci závěrem této netradiční akce? Můžete běžet příští rok, chcete-li zažít neobvyklé množství závodníků na jednom místě, zaběhnout si v místech, kde běžně jezdí hromada aut, bojíte se běhat sami, chcete mít na památku tričko s vlastním heslem anebo chcete vyhrát slušnou sumu peněz (vítěz vyhrál 100 000,- v čase 20 minut). Příští ročník We Run Prague už se chystá!

Zpátky na stromy

Lenka Křížová

Naposledy jsem zakusila krásy orientáku v říjnu v Milovech, pak už mě čekala role přihlížeče až do června. To jindřicháči pořádali mistrovství na klasice a v neděli krátkou. Vlastně za to, že jsme jeli, může Roman, protože našel pěkný apartmán, kde se chtěl s rodinou ubytovat, ale poněvadž je to český učitel, chtěl ušetřit a lanařil nás, až jedem taky a o ubytko se šábnem. První ponouknutí vyslal už v květnu, jenže to jsem si ještě ani nedovedla představit, co znamená mít dítě.

Když jsme konečně naznali, že to zvládnem (být mimo domov), byl už apartmán obsazený a čekalo nás kempování v chatkách, což bylo nakonec v pohodě. Horší byl návrat do lesa. Tou dobou jsem měla odklusnuto pár kiláků s kočárkem pěkně po rovince. Ovšem nadšení hory přenáší, takže proč rovnou nevyrazit na mistrovství oblasti na klasice!? Ještě, že jsem měla toliko rozumu a dala si Děčka. Hradečáci totiž nachystali opravdu hustý test.

Celá zmatená a mírně nervózní (že to nestihnu do kojení, že to nestihnu do Lukyho startu, že se ztratím, že to neuběhnu, ...) jsem se dostala až do posledního koridoru a tradá na trať. Úkolem bylo jít na jedničku opatrně, než se trochu rozkoukám. No jo, jenže cestička od startu končila záhy v hustníku a moc na jistotu to teda nešlo. Ale což, probuším, pak se budu držet okraje zeleného, pak kolem „jiného“ lesa až na asfaltku, pak dolů k potoku a tam ji uvidím. Po cestě mírně váhám směrově. Lehce koriguju, na silniče se pořádně srovnám – pohoda, už jen dolů a je to. Hmmm, skutek utek. Kontrolu nevidím. Tak jsem asi tady vedle u vidličky potoka, běžím po proudu sem tam – nikde nic. OK, tak jsem asi blbě – po takový době na mapě jsem to nejspíš zvojtla. Vráťím se na cestu a zkusím ji naběhnout znova. Silnice, u ní sráz, protíná potok, jdu po potoku, jedna vidlička a teď to tu má být. Nic. Vždyť jsem to šla jako HDRko po linii, to není možný. No nic, ať to Luky stihne, zkusím najít dvojku. Další kontroly už jsem jakž takž dohledala.

Lukyho jsem nestihla, ale hodnej strejda Mára povozil, takže se to obešlo bez komplikací ;-). Mára nade mnou kroutil nevěřící hlavou, protože bez kontroly se přece z lesa nechodí! A já si říkala, že jsem fakt hňupík, že jsem se tak ztratila. Jenže chachá, nebyla to moje kebude, ale šotek co posílal trať na tisk a šupl tam starší verzi, což mě nakonec potěšilo. Celou dobu jsem totiž trnula, že dojde Lucka a prohlásí, že jednička byla úplně jasná, že nebylo co řešit. To se nestalo, protože tam žádná jednička nebyla. Tak se stalo, že jsem zahájila sezónu zrušeným závodem a přidala se do klubu „šilných matek“.

Vtípek

Bylo to krásného mrazivého dopoledne 7. Prosince. Vyrazila jsem na svou tradiční štreku okolo řeky – cyklostezka, rovinka. Tentokrát to bylo trošku drsnější, protože tlačit kočárek ve sněhu a na ledě bylo lehce těžší. Ale co, hlavně že se vyvenčíme. Netušila jsem, že můžu v lidech vzbuzovat obavy (teda kromě těch ohledně mé psychické způsobilosti). Si tak klušu a proti mně jde slečna. Věnuju jí pohled (Myslela jsem, že se tvářím normálně.) A když už jsme se minuly, houkne za mnou: „Co je? Někdo Vás vyděsil?“ Co na to říct, stejně nepochopí...(i mnozí z vás určo kroutí hlavou – běhat s kočárkem???) Trénuju mi přišlo moc silný slovo, tak povídám: „Já jen tak běhám.“ Slečně to zřejmě dodalo odvahu a pokračovala v cestě a já se chechtala dalších 10 minut.

Jak jsem nebyl slavnostně vyřazen

Jan Klusáček

Člověk nějaký čas pilně studuje, odmaturuje a pak přijde ten slavnostní den, kdy se sejdou babičky a dědečkové a za zvuků fanfár přihlížejí tomu, jak jejich vnouče přebírá maturitní vysvědčení. Pokud se, samozřejmě, v ten samý den nekoná na druhém konci republiky důležitý závod, Mistrovství ČR ve sprintu, který byl zařazen do nominačního žebříčku, na jehož základě se vybírali reprezentatni na JWOC na Slovensku. Tak jsem tedy namísto saka a kravaty sbalil boty a dres a vydal se do Velkého Meziříčí, kde jsem nasedl do autobusu ZBM, jelikož všichni ostatní třebíčtí si tuto událost nechali ujít.

Faktem je, že jsem do tohoto závodu nešel s nijak přehnanými očekáváním. Sprinty mi nikdy nešly a po nedobrému výkonu na dráze jsem tušil, že šance dostat se na JWOC je spíše hypotetická. Ani studiu terénu jsem nevěnoval tolik času, kolik by se na mistrovský závod slušelo. Ale možná proto jsem do závodu šel s čistou hlavou, s cílem začít pomaleji a nevlítnout do toho moc rychle a s vstřípenou poučkou radši se

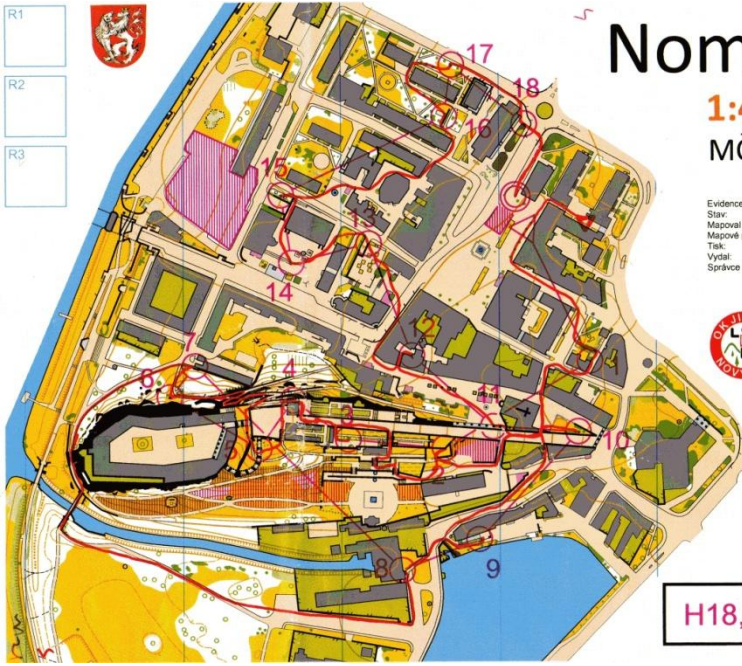
zastavit, než někam bezhlavě zaběhnout. Prý bude okolo zámku hodně nepřehledných zdí, kde to bude těžký. Tak uvidíme.

Začínalo se dlouhým výběhem na mapový start. To nemám moc rád, stejně tak nemám rád postup typu doleva-doprava-doleva-doprava. Už na dvojku ale bylo potřeba začít řešit, jestli je kontrola z jedné nebo z druhé strany zdi a tudíž jestli jít zleva nebo zprava. Byla to první kontrola ve spleťtém a nepřehledném labyrintu zdí a teras. Na trojku jsem porušil svoji zásadu a rozběhl jsem se, aniž bych tušil kam. Není to nic příjemného běžet, a nevědět, kde člověk je a kam jde. Když jsem oběhl zeď a zjistil, že stojím z druhé strany otevřené branky, u níž jsem byl před chvílí, zjistil jsem, že takto to dál nepůjde. Překonal jsem tedy svůj strach z toho, že mě doběhne ten, co šel kousek za mnou a dlouze jsem zkoumal, kude se vůbec ke trojce dá dostat. Nastudoval jsem pro jistotu celý postup dopředu, abych při mapování zaběhu něco nepřeběhnul, a překvapivě jsem odbočil všude tam, kam jsem měl a nikde jinde. Následovaly ještě další tři labyrintové postupy okořeněné schody, podchody a nadchody. Potom jsem se konečně dostal z teras na volnější prostranství, z čehož jsem ale velkou radost neměl, protože to znamenalo, že se budu muset rozběhnout. Toto zklamání vyrovnal příjemný šok z toho, že jsem kousíček před sebou uviděl soupeře, vyhlášeného sprintera, který startoval minutu přede mnou.

Dlouhý postup, který se tvářil být (ale nebyl) zásadní volbou, jsme běželi spolu – a byl jsem rád, protože jsem tak určitě běžel mnohem rychleji. Vlastně jsme se víceméně míjeli po celý zbytek závodu, i když jsme téměř pravidelně brali jiné volby. V druhé polovině se závod přesunul ze zámku do centra, které bylo o mnoho rychlejší a přehlednější. Je to poznat i z mezičasů – na 11. kontrole jsem byl chvíli dokonce 3 a pak už jsem se jen propadal. V úplném závěru se mi povedlo ještě vyčarovat nesmyslnou chybu, tak jsem byl, že už jsem byl tak blízko cíle a nespádl jsem (o chloupek) ze 4. místa.

Když jsem doběhl, dlouho jsem nemohl uvěřit, jaká velká jména jsem nechal za sebou a jak dlouho jsem se udržel na předních příčkách (až do konce závodu). Skoro všichni hodně chybovali, nejvíc asi ti, kterým se na sprintech (rovných a rychlých) zpravidla daří. A i když se po závodech vedla velká polemika o mapě, která ne zcela splňovala ISOM (hlavně různě tlusté černé čáry a malinké kousičky soukromých pozemků, které byly v mapě nečitelné a v reálu neohrazené). Myslím, že nejlepší individuální výsledek v mém životě, který mi alespoň na chvíli přiblížil šanci nominace na JWOC, přinejmenším vyrovnal moji neúčast na významné události akademické.

R1
R2
R3

Nomisterion

1:4000 E=2,5 m

MČR sprint 1. 6. 2012

Evidence map č.: 12-05-21 E
 Stav: květen 2012
 Mapoval a kreslil: Tomáš Novák
 Mapové podklady: LaserScan, ZM
 Tisk: Korselt & Rychnovský
 Vydal: KČB Děčín
 Správce mapy: KČB Děčín

KORSELT & RYCHNOVSKÝ
 kompletní tiskové služby • dtp a grafické studio
www.tiskdecin.cz

x stoly a lavičkami
 zařízení občasných hřišť
 o skulptury v parku

H18,H20

MČR Sprint 2012					
H18,H20	2,0 km	65 m			
1	32	←	■		Y
2	56	↑	■		T
3	33		■		Q
4	57	Π	■		
5	55		■		Q
6	35	▲	■	0.7	
7	36	✓	■		T
8	37		■		L
9	38	↑	▲		
10	39	←	▲		Q
11	40		■		T
12	76	↓	■		J
13	54	→	■		Y
14	52	↗	■		▲
15	51	▲	■		Q
16	53		■		Y
17	42		■		Q
18	100	↘	■		Y

○----- 80 m -----○

Orientácké moudro:

Zuzka Fialová

Lepší kámen v botě, než-li ... (tajenka 12 písmen)

T	N	I	R	P	S	T	R	O	M	P	R	E	V	E	S
B	O	A	N	I	Č	U	V	A	P	A	O	O	Ž	T	U
Č	E	L	O	V	K	A	Ů	A	K	T	D	Y	S	Ů	L
E	Í	Z	P	A	R	V	L	R	R	A	L	A	B	A	K
P	L	Á	N	CH	Á	B	E	K	A	N	E	C	R	V	O
R	O	R	I	E	N	A	Č	N	Í	N	B	Ě	H	T	
Ů	D	S	E	L	A	A	Í	Ž	K	L	A	T	I	R	O
S	Ú	Ž	E	B	I	B	T	I	I	H	V	J	N	T	U
E	L	I	A	D	E	M	E	T	N	N	L	R	Á	O	L
K	E	Ž	Í	Ř	K	E	Ř	O	G	C	A	L	A	M	E
Y	Í	V	T	S	Z	Ě	T	Í	V	S	B	Ě	R	K	A

BAHNO

BALVAN

BATERKA

BAŽINA

BERLE

BLÁTO

BLECHA

ČELOVKA

HLÍNA

JÁMA

JIH

KANEC

KEŘ

KLUS

KMOTR

KOTOUL

KŘÍŽEK

KŮŽE

KVĚT

LYŽE

MEDAILE

OHRADA

PATA

PAVUČINA

PLÁN

PLOT

POSED

PRŮSEKY

RÁNA

RANKING

ROSA

SBĚRKA

SEVER

~~SICHRAVO~~

SPRINT

SRÁZ

STROM

TŘEBÍČ

TŘETÍ

ÚDOLÍ

VÍTĚZSTVÍ

VODA

VRAK

VŮLE

ŽITO

Jak jsme vyrazili s dětmi do Předklášteří u Tišnova   Magda Dosbabová

15. září jsme se po dlouhé době vydali na závody. Sbalila jsem děti a věci dětem - svačiny, plenky, vlhčené ubrousky, Sunar, savičku, přesnídávkou, bryndák, náhradní oblečení na všechny, pláštěnky, holínky, nosítka na Magdalenku, kočárek, pastelky, omalovánky a v poslední řadě čip, dres a orientky pro mě. Uf, byla to síla, ale teď už určitě začne závodní pohoda.

S nadšením jsme se dívali na blížící se vesnici Předklášteří. Lehce jsme ztuhli, když jsme míjeli odbočku na shromaždiště a vzdalovali se našemu cíli podél nekonečné kolony stojících aut. Když jsme konečně po pár kilometrech zaparkovali, nabrali jsme všechny ty nezbytné zbytečnosti a čip, dres a orientky a vydali se na shromaždiště. Cestou na nás vyštěkl za plotem schovaný pes tak nečekaně, že jsem se vedle vyděšených dětí také málem složila s infarktem. Pak jsme tedy, tentokrát s plačícími dětmi, pokračovali směrem neúprosně mířícím vzhůru. Byla to drsná cesta, děti na každém druhém metru zastavovaly, že už určitě neujdou ani krok, protože jim jinak upadnou nožičky. Nicméně jsme se blížili k shromaždišti a naše nálada opět stoupala. Ovšem jen do chvíle, než jsme se vynořili z lesa a uviděli cestu na start. Sjezdovku. Pak nálada klesla k bodu mrazu, tedy našim dětem, přesněji řečeno.

Jako vždy jsem vyrazila na start na poslední chvíli a zvládnout vybíhání sjezdovky po čtyřech byla docela fuška. Nakonec jsem vystartovala pouze s třímínutovým zpožděním, což byl oproti jiným startům úspěch. V lese bylo krásně a po závodě jsem s uspokojením zjistila, že i děti, které šly s Markem, byly nadšené. Magdalenka se nesla v krosně a celou cestu si spokojeně zpívala. Marianka běhala sem a tam, aby ani chvíli nepromarnila a Verunka dělala co mohla, aby zvýšila skóre. V cíli děvčata čekal společný diplom, který jim udělal velikou radost. Až doma jsem zjistila, že jsem si pro diplom mohla překvapivě dojít také já. Můj výkon, podle mého názoru, nebyl nijak zázračný, a tak jsem se ani nedívala na výsledky na shromaždišti.

Jak moc na Marianku zdejší kopce zapůsobily, je vidět na obrázku, kde kopce zabírají 90% výšky obrázku a na dvou vrcholcích jsem já s Mariankou a Verunkou v dresu a z druhého kopce nám mává Magdalenka, která si spokojeně lebedí u tatínka v krosně na zádech.

Milou tečkou na závěr, byly tři spokojeně spící děti v autě a v klidu si povídající rodiče. Shrnutí tohoto závodu: prostě paráda!

Dušíčkový závod

V sobotu 27.11.2012 pořádal oddíl Chrast Dušíčkový závod, který bývá tradiční tečkou za uplynulou závodní sezónou. Takové dlouhé závody miluju. Ne že bych si zrovna dělala ambice na nějaké dobré umístění – to ani náhodou. Ale vítám je jako pořádný výlet podle mapy. Letošní „Dušíčkáč“ byl už v pořadí třetí, kterého jsem se zúčastnila.

Tentokrát na závodníky kategorie I čekal přeběh z rozhledny Bára na Skalu (cca 20 km) na 6 mapách (4 orientáckých a 2 turistických) a na nás, závodníky kategorie II, trať Vysonín – Skala asi 12 km vzdušně přes 3 mapy a jeden plánek na start.

1. mapa – turistická (měřítko nespecifikováno)

Iva Syslová

2. mapa - OB (1:15000, bez cest)
3. mapa Mezihoří (1:12500, bez cest)

Byli jsme naloženi do autobusu a odvezeni mnoho kilometrů na start, abychom si to nerozmysleli a nemohli se vrátit do teplé hospůdky. Start je hromadný, všechny generace i pohlaví vybíhají současně a dostanou všechny mapy najednou. Letošní Dušičkový závod byl horší než Brutus. Už ráno při pohledu z okna do šedé studené deštivé dálky jsem přemýšlela, jestli vyrazit nebo nevyrazit. V předpovědi počasí strašili, že může i sněžit, ale myslela jsem si, že přehání. Když jsme vybíhali, byly 2 stupně nad nulou a lilo jako z konve. Než jsem doběhla kilák na mapový start, byla jsme úplně promočená, zmrzlá, nevymytý stékající šampón z afiny mě pátil v očích, přes brýle jsem nic neviděla a kladla jsem si otázku, zda v lese můžu ty 3 hodiny vydržet.

Trať byla pěkná, na občerstvovače asi po 5 km mě malinko rozmrazil teplý čaj a sušenky. Trochu problém byl pochopit, jak se dostat z cíle 1. mapy nedefinovaného měřítka na start druhé mapy. Přejít byl nějaký zapeklitý, takže jsem se tam motala stejně jako ostatní (většinou vetoši, kterým jsem ještě stačila ☺). Všichni běželi podle mé buzoly 90 stupňů někam do háje. Stočila jsem to teda podle sebe, ostatní stáhla a vida, objevili jsme malinkou kontrolku startu.

Druhá trať byla na mapě bez zakreslených cest. Hned za první kontrolou liják vystřídal kroupy a zmrzlý déšť. Začal mi dost značně omrzat palec s palcovkou. Za 4. kontrolou se mi nepodařilo přeskočit potok a žbluňkla jsem do něj až do půl lýtek. Brrr. Nožičky mrzly stejně jako ručičky. To jsem ale ještě netušila, co přijde o chvíli později. Třetí trať byla ve znamení sněhové vánice. Chvilími se měnila ve stopařský závod, ale stopy se rychle zavály. Prodírali jsme se studenými zasněženými hustníky, vysokou zasněženou trávou a vypadali trochu jak sněhuláci. Zuby se mi procvakávala písnička Zafúkané... Naštěstí ještě pořád nás na chvostu statečně bojovalo několik, takže se člověk aspoň v té slotě necítil osamělý.

Ve vesničce Skála, kilák před cílem jsem měla smůlu. Protože mapa byla opět bez cest a oplocenky nebyly aktuální, zaběhla jsem do plotů zahrádek a nemohla se odsud dostat. Pobíhala jsem tam jak zasněžený lední medvěd a marně hledala zakreslený průchod. Ostatní mi mezitím mávali na druhé straně plotu, když mě předbíhali kousek od cílové hospody. Pět minut po mně ještě přiběhl Svat'a, který nemohl překonat 6 metrovou skalní stěnu:o)

I když jsem měla dvoje tepláky a větrovku, tak jsem posledních 5 km byla tak strašně zmrzlá a promočené oblečení bylo tak těžké, že jsem nevěřila, že to doběhnu do konce. Asi by mi nikdo nevěřil, že jsem nedostala ani rýmu.

Auto nám zatím zapadlo sněhem a cesta domů z Chrastu byla náročná. Na silnicích bylo 15 cm sněhu, nebylo rozhrnuto, silničáři nesypali, několik aut bylo v příkopech a cestu blokovali řidiči s letními gumami. My jsme naštěstí přezuto měli, a tak jsme ty druhé roztláčeli. Večer až do 2 do noci jsme byli trsat na kamarádových padesátinách, teprve tam jsme se pořádně zahřáli:o)

CENA STŘEDNÍ MORAVY, MELKOV, 2012

Mirek Orálek

Už před cestou na start mě zachvátila hrůza. Hodím poslední pohled na palubní počítač auta a zahlédnu na ukazateli 44°C. Poslední hodinu to stále stoupá. Zvadle se plahočím po prašné cestě a sleduji modrobílé fáborčky. Za chvíli půjdu kolem kempu. „U koryta si pustím vodu na hlavu a trochu se zchladím“, utěšuji se. „Je to dobré, u koryt nikdo není, nebudu muset čekat.“ Přeskočím příkop a nadšeně se hrnu k umývacímu korytu. Sáhnu na kohoutek. „Au.“ Na prstu mně naskočil krvavý puchýř. Kohoutek byl úplně rozžhavený. Přesto jsem ho stačil otočit dřív, než jsem ucukl rukou. V hubičce to zachrochtalo a na slunci se zatřepetala jedna kapka. Víc nic. „No jo, zase nic nefunguje. Půjdu dál, když jsme přijížděli na parkoviště, viděl jsem v Melkově malý rybníček, tam se ochladím.“ Skáču po cestě zprava doleva, podle toho, kde roste nějaký strom nebo keř a kam padá alespoň trochu ochraňující stín. „Sláva, tamhle už se leskne rybníček.“ Přidám do kroku. „Počkat, počkat. Co to je?“ Před chvílí jsem viděl, jak se na hladině třpytí vlnky a najednou se mně zdá, že se rybník vůbec neleskne. Přijdu blíž - a koukám jako blázen, jak se čeří a vlní malilinka loužička vody, ve které se zmítá a plácá ocasy několika kaprů a cejnů. Kolem této loužičky je jenom rychle zasychající bláto, ve kterém se tu a tam bleskne břicho ryby, která nestačila couvnout s ubývající vodou.

„No co se dá dělat, převýšení na start je 125 metrů, to bude teď od rybníka pořád do kopce. Snad budou mít pořadatelé na startu občerstvení.“ Na hlavu mně pere slunko. Cesta v lese ještě ujde, ale když vyjdu na paseku nebo na osluněnou cestu, to je teda pařba. „No konečně start, sláva vidím kelímky s vodou.“

Hned se k nim hrnu. Nalévají mně z kanystru vodu, už se chci napít, když tu slyším „Ahoj, kdy startuješ. Já jdu v 68. To je vedro, co? Na kterých závodech se ještě uvidíme?“ Chvilku si s Milanem povídám ale pak už se chci konečně napít. Zvednu kelímek ke rtům - ale co to - koukám zmateně, v kelímku není ani kapka vody. „*To jsem blázen, asi jsem ji musel rozlít, když jsem si povídal s Milanem, přece se nemohla vypařit. No půjdu si nechat znovu nalít.*“ „Bohužel voda už není“, hlásí mně děvče u kanystru.

Zklamaně, otráveně a hlavně vyschle vybíhám do lesa. Jednička rozhraní porostů - oběhnu tenhle hustník, pak přes paseku - „*no fuj, jako bych dostal ránu palicí do hlavy - to je tedy hic*“ - a už razím. „*Dvojka je kámen. Musím přes potůček, to je výborné, aspoň se namočím.*“ Nastavím azimut a už peláším. Vpravo hřbítek a pak už vidím údolíčko potoka. Sbíhám dolů, zadupu nohama, ale místo blahodárného začvachtání ve vodě vidím, že dupu v kamení v korytu vysušeného potoka. „*Co se to děje, každá kapka vody mizí jako zakletá.*“ Postupuji dál. „*Ted' pozor, musím se rozhodnout, buď oběh zleva za skálu nebo rovně přes bažinu. Když je tak málo vody, tak půjdu rovně, to určitě proběhnu.*“ Vřítím se do olšového lesíka a náhle cítím, jak se mně nohy boří nad kotníky do hustého bahna. „*Asi jsem to měl oběhnout.*“ Při třetím nebo čtvrtém kroku najednou zjišťuji, že nemohu zvednout nohu. „*Hej, hej! Co se děje?*“ S hrůzou koukám, jak je moje orientka zabořená do bahna, které mně před očima tuhne, jak se bleskurychle vysouší. Zoufale trhnu nohou, málem jsem si ji utrhl v kotníku, ale vyrvu ji ze zasychajícího bláta. „*Ted' ještě druhou!*“ Můj další krok už je jako po betonu a hřeby tiše klapou po bahnité krustě. „*To je šílené, to bahno za dvacet vteřin úplně ztvrdlo.*“

Další postup mně vede k mokré jámě. Stěží vybíhám na návrší, už opravdu těžko polykám, jako kdyby mně někdo vrtěl v krku nožem. Potřeboval bych se fakt napít. Znovu natáčím azimut. Jáma v čistém lese se těžko dohledává. „*Nesmím se odchýlit. Vlevo by měl být výrazný strom, je tam, a pak už ta jáma. Jo, támhle je.*“ A je opravdu plná vody. Aspoň tady se trošku svlažím. Dobíhám k lampionu, razím a shýbám se rukama do vody. Nakláním se níž a níž, „*už přece musím být ve vodě.*“ Ted' jako kdyby něco zlehounka zašumělo, nad jámou se ukázal obláček mlhy a já, jak se nakláním, vletím s rukama napřed na dno jámy. „*Au. Sakra.*“ Ruce narazily na suchou hlínu a trochu listů. Vztekle se zvedám a odplivnu si. Slina mně vyletí z pusy, ale pak jen nevěřícně zírám s vyvalenýma očima, jak slina nedopadne na zem, ale asi půl metru nad zemí najednou zmizí. „*Já asi fakt blázním. Ona se vypařila!*“, kroutím hlavou.

„*Nějak už to musím doběhnout. Už jen pár kontrol a bude cíl.*“ Zrovna běžím kolem paseky a náhle vidím na větvičce pár malin. „*To bude osvěženičko před závěrem, doběh je hodně do kopce.*“ Natáhnu ruku, utrhnu nejkrásnější červeňoučkou malinu, strčím ji do pusy ale místo sladké šťávičky žvýkám nějakou sušinu. Přesně jako v malinovém müsli. „*Co to bylo*“, bleskne mi najednou hlavou. Uvědomím si, že jak jsem dával malinu do pusy, mihlo se mně před očima něco divného. Natáhnu před sebe ruku s mapou a vyděšeně koukám na vrásčitou, vysušenou, rozpraskanou a svraštělou kůži na vlastní ruce. „*To je šílené, já se sesychám, to přece nemůže být pravda!*“ Chňapnu dvěma prsty za kůži a cítím jenom kost a přes ni už jenom tenkou sušinu scvrkávající se kůže. Kdybych trošku zatáhl, tak ji servu z kostí.

„*No sláva, už se blíží sběrka. Já bych toho stavitele ....*“, doběh ke sběrce je do dlouhého, prudkého kopce. Funím, sotva pletu nohama, v plících mně při každém popadnutí dechu bolí, o běhu nemůže být ani zmínka, oči vyvalené a vytřeštěně upřené k zemi. „*No to snad nemůže být pravda!!! Já jsem fakt zešile!!!*“ Vpravo, nějakých patnáct metrů ode mě leží zcela vybělená zaječí kostra. Pohlédnu směrem ke sběrce. Už ji proti kopci vidím. Ale jak tak koukám s děsem do kopce, chytám se za hlavu a na chvíli zavírám oči. O pár kroků dál leží další hromádka vysušených kostí, ve kterých poznávám srnce. „*Tohle už je moc. Musím to ohlásit.*“ Razím sběrku a s položeným pohledem v očích koukám na doběh do cíle, samozřejmě pořád do snad ještě prudšího kopce po kraji hustníku z mladých, od kmene až po vrchol zrzavých, smřčků. Hlavou mě probíhají zmatené myšlenky a uvědomuji si, že snad od poloviny tratě jsem vlastně běžel pořád jenom v naprosto uschlém lese. Nohy už mě sotva nesou, plete se mně pravá, levá, klopýtám kolem kraje lesa, už vidím ceduli cíl - ale hrůza - taky ještě jednu vysmahlou, vypálenou kostru. Tentokrát je to kanec.

Razím cíl a bez dechu se opírám o stolec s várnici. Přischlým jazykem se snažím olíznout rty, otvírám pusku, abych pořadatelům řekl o těch kostrách, ale místo nějakého slova ze mě vyjde jen polohlasné zasípění, při kterém se mně zdá, že mně někdo trhá krk od hlavy, jak to bolí. „*Kašlu na všechno, jdu se napít, povím jim to pak*“, mám jedinou utkvělou představu, že pokud se ihned nenapiji, tak v nejbližší moment umřu. Sahám po kelímku, ale pořadatelé u várníc mají také vyděšené a vyvalené oči. Naběračkami cinkají o dna várníc, a když z posledních sil zaostřím, tak nad várnici se v sluneční výhni tetelí zbytek mizejících obláčků páry.

I když to vypadá nepravděpodobně, všechno je pravda pravdoucí, letošní Cena střední Moravy opravdu byla takováhle. Zeptejte se, koho chcete, kdo tam byl, třeba Lenky nebo Lukyho nebo Liby nebo Jirky.

No dobrá, přiznávám, nebylo to přesně takhle, nechtěl jsem Vás vyděsit. Třetí hromádka kostí opravdu nebyl kanec - z vybělených kostí skrčené kostry čnělo dopředu pět vysušených prstů, na druhém vyzáblém prstě bylo vidět na druhém článku modrý čip, samozřejmě gumový tkalounek na vyzáblé

kostičky ukazováčku volně plandal, kolem zápěstí provázek s buzolou, a pod hromádkou kostí bylo poznat, jak kostnaté pařáty levé ruky ještě svírají mapu Melkov 1:10 000 .....

Jak se dostat do televize?

Matěj Klusáček

Po své neúčasti na mistrovství republiky na krátké trati ve Zlíně mě přepadla závist. Jedna má mediální kolegyně (rozuměj Jindra Hlavová, s níž máme promo fotku na hlavní stránce jistého žabiňáckého závodu) se dostala do reportáže přímo ve skvělém momentě, díky němuž jí hned přišlo pozvání na konkurz do nové řady seriálu Ztraceni. Oslněn a pokořen tímto úspěchem začal můj mozek osnovat plán, jak se do televize podívat také.

Bohužel už nejsem tak dobrý na to, abych se do záběrů dostal jako favorit. Ale zadní vrátka existují kdykoli a kdekoli, tudíž stačilo vybrat správný kvalifikační rozběh a před jeho koncem počkat v soutěsce na pozdních borůvkách... A postoupit z posledního místa se startovním číslem 1. To má několik výhod – znalci vám pak fandí jakožto prvnímu závodníkovi na trati a neznalci si myslí, že startovní číslo koresponduje s výsledným pořadím. Kameramani se ještě nestíhají schovat a už z dálky jsou vidět jejich bílé ubrousky s namazaným rohlíkem.

Ale dost řečí, pokud máte po ruce funkční počítač, chvíli času a trochu zájmu, tak se zkuste podívat na tento live záznam (dostali jsme totiž na startu podprsenku pro naši lokalizaci, kdybychom se do setmění nevrátili:-)

http://germanmaster.traclive.dk/events/event_20120920_CzechOrien/index.php?raceid=7762b27a-096b-11e2-a8d1-10bf48d758ce

Zapněte si dole vlevo REPLAY a zaškrtněte možnost MASS START. Pokud se vám to nepovedlo, nemusíte číst dále. Pokud se vám to povedlo a vynadávali jste se na ty pohyblivé tečky (mně to bavilo asi dvě hodiny!), tak zkusím v tomto článku nabídnout velmi stručnou analýzu voleb postupů a taktéž postupu myšlenek...

1 Na první kontrolu je to jasné, přesto mírně mate dohledávka, která v ostrém tempu na náhorní plošině potřebovala trochu lépe přečíst. Alespoň stíhám naplánovat postup na dvojku.

2 Znalci říkají, že na klasice ve skalách je dobré nezničit se hned na začátku. Kolikrát se tu vyplatí i delší obíhačky po rovině místo postupu přes příkré rokly. Proto obíhám příjemnou rovinkou až ke kontrole, varianta přímo je dle záznamu časově stejně výhodná (ale ten kopec se ještě bude hodit!)

3 Znalci říkají, že na klasice ve skalách je dobré nezničit se hned na začátku. Přesto se rozhodují pro přímou, kopcovitou variantu. Hlavně proto, že zpátky na náhorní plošinu je to ze začátku pěkných pár vrstevnic. Svého rozhodnutí vzápětí lituji, to když se před podrážkami objevuje svah se sklonem tak velkým, že by se nevešel na trojúhelníkovou výstražnou dopravní značku. Přesto jsou obě varianty celkem rovnocenné, ta třetí (úplná obíhačka tečky Mrázek a tečky Udržal) mírně ztrácí (vrstevnice se musí tak jako tak vylézt a je to delší, i když po cestě).

4 Přímou a krátce, v hudbě by to byl takový staccato postup

5 Podle pořadatele byla nejvýhodnější úplná obíhačka zprava po asfaltu. Tu nakonec zvolila jen tečka Karel Fučík, nicméně daný závodník se posunul v pořadí jen mírně. Valná většina běžela více či méně přímo nějakou variací postupu Honzy Procházky, který je jednak nejrychlejší a druhak zvolil vcelku optimální stopu (všimněte si, že se trochu inspiroval mnou vyšlapanou cestičkou). Menší skupinka závodníků částečně využila cesty při postupu zprava, nicméně tím si moc neušetřila, především díky stoupání na začátku a nedodržení celé obíhačky se seběhem do terénu v závěrečné části (velmi rychlý Vojta Král to běžel okolo stejně rychle jako Procházka přímo).

6 Tady nás stavitel poslal na libovou vyhlídku!

7 Zákopčaníci pálí kopec hlava nehlava, já to radši oběhnu po pasece, kterou znám. Třeba potkám někoho v protisměru (odškrtněte možnost MASS START, a uvidíte koho:-)

8 Další postup, kde to vyšlo časově skoro nastejno. Jak můžete vidět, tečky se rozdělují na střední proud, levičáky a pravičáky, ale u další kontroly se opět šťastně shledáváme... I při pohledu z klidu domova se všechny varianty jeví rovnocenně.

9 Po vrstevnici kolem 21 (tou dobou ještě nemáme druhou mapu, takže to netušíme).

10 Není co obíhat, horolezení je součástí OB odjakživa

11 Další fyzicky náročný postup. Obíhači zprava sice ušetří pár vrstevnic, nicméně ty si my ostatní, kteří jdeme mírně zleva, vystoupáme po mírné cestě, tudíž tam ztrácí. Podívejte se třeba na přímé srovnání Chromého a Dlabaji, jejichž tečky se tu utkávají „tváří v tvář“. Stejnou nevýhodnou volbou tu náskok tu ztrácí i Procházka.

12 Televizní postup, kde stačilo podívat se přes hustník a prý byla vidět kontrola. Já jdu na cit, jako první klestím cestičku hustníkem a pro kamery vytvářím drobnou kličku v dohledávce, která ale bohužel není zachycena, protože kameraman ještě dospává včerejší večírek...

13-18 Motýlek. Není co řešit, přesto trochu ztrácím, neboť v patnáctce to není tolik čitelné a buzola se ve skalách ze zásady nepoužívá (laskavý čtenář nechť tuto větu vytěsni ze své paměti, je to jen velmi okrajové přesvědčení jednotek závodníků).

19 Možná trochu zbytečně obíhám zleva (moc nás nebylo), ale časově z toho byla přijatelná ztráta. Navíc už začínám pociťovat únavu, takže ušetřený kopec se hodí.

20 No a nejspíš právě z únavy předvádí má záznamová tečka na dvacítku takový papostup – nejdříve jakoby chtěla jít mírně zprava, v půlce si to ale rozmyslí, vyleze krpál jak prase a doběhne to ladným obloukem zleva, který zakončí naprosto zkaženou dohledávkou. Tedy únava a změna plánu postupu v půlce cesty = zlo. Zapsat a podtrhnout vlnovkou.

21-23 Tady nastupuje krize a občerstvovací gel, či co jsem se to přinutil pozřít, ještě nefunguje. Takže ztrácím poměrně dobré umístění a poprsenka to vycítila a zrušila mi signál (zrovna v momentě, kdy chytám druhý dech. Na druhou stranu tečka odchází právě ve chvíli, kdy mě hypoteticky předbílá Mára, druhý zástupce TTR. Nicméně jeho tečka se ztratila už předtím:-)

24-27 V tomto úseku moc neztrácím, bičuju poslední zbytky sil, všechno jsou to vesměs jasné postupy, 25 a 26 dokonce televizní kontrola (kameraman mě chvíli úspěšně pronásleduje, což je dost děsivý (na to, že má slušných 20 kilo navíc v kostech a dalších 20 v kameře).

28 Zleva po cestě, do kopce už ani náhodou!

29, CÍL Hurá! Dobíhám první, následuje rozhovor. Škoda úseku 20-23, bez něj by to mohlo být podobně jako na první televizní. Ale na druhou stranu – cíl byl splněn, ČT dobytá! Jen mě mrzí, že jsem se neztratil před kamerou, ale na blbou dvacítku!:-)

Závěrem tohoto krátkého článku chci poděkovat všem fanouškům, trenérům (kteří byli nakonec o kus lepší, skláním se!), rodičům a tak, jak se obvykle děkuje. Minimálně ta pěkná aplikace a televizní záznam budiž památkou pro vnoučata. Tak se snažte, ať tam máme za rok víc než dvě tečky!

MČR v horském orientačním běhu

Iva Syslová

Už od jara jsem číhala u internetu, kdy se objeví propozice na jeden z mých nejoblíbenějších závodů v roce. Když se ukázalo, že se budou konat v Moravském krasu, tak mě to nejdřív trošku zklamalo. Copak jsou tam nějaké hory, náhorní plošinky a výhledy do krajiny jako obvykle? Na druhou stranu mě mile překvapilo měřítko mapy. Obvykle to bývá turistická mapa Shocartu bez turistických značek 1 : 50 000. Bývá hodně nepřesná, co se spolehlivosti lesních cest týká, a i vykreslení terénních tvarů vrstevnicemi není zrovna takové, jak bych si představovala. Letos si pořadatelé připravili turistickou mapu 1 : 30 000, bezvadně

upravili cesty podle aktuálních OB map, doplnili i některými velkými oplocenkami a zašrafovali zelenou barvou hustě zarostlé, těžko průchodné stráně, kterým je lépe se vyhnout.

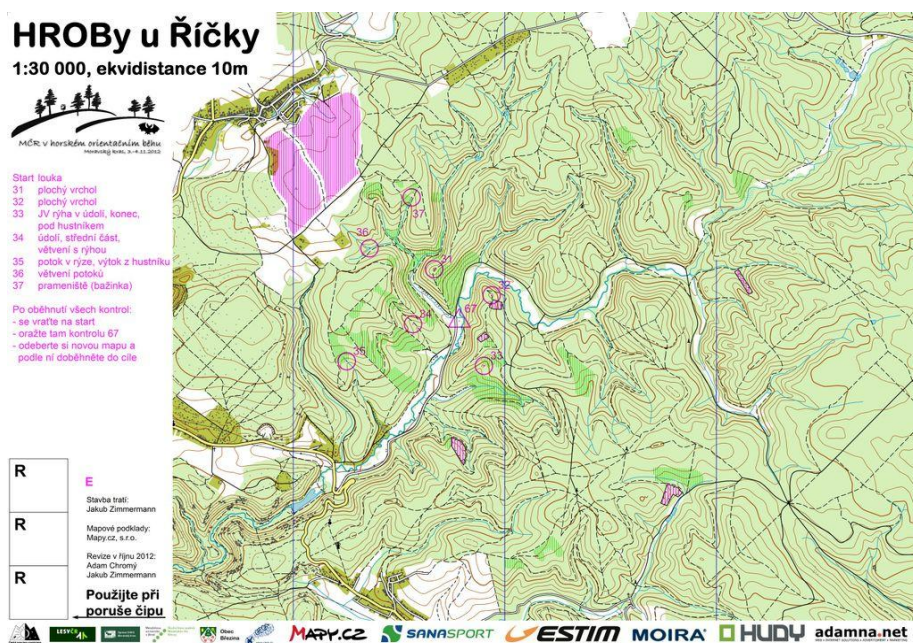
Trať HD40 se nám zdála dost dlouhá na to, abychom ji do tmy zvládli, tak jsme si opět vybrali trať P15, která přece jen byla asi o 2 km kratší. Taky byla větší pravděpodobnost, že aspoň někdo bude v výsledkové listině ještě za námi:o) Ostatní týmy uvažovaly podobně, takže nakonec se do naší kategorie přihlásilo skoro padesát dvojic – většinou to byli stáříci našich dětí. (Měla jsem dojem, že vysokoškoláci za to dostávali zápočet z tělocviku). Na prezentaci ve škole v Březině se vytvořila obrovská fronta závodníků, pořadatelé měli co dělat, aby je do startu stačili odbavit.

První etapa naší kategorie měřila 15,7 km, převýšení 810 m a 15 kontrol. Na start to bylo prý 3,5 km. Asi to ale bylo v mílích, lidi to nestíhali, tak museli start posunout. Trať začínala skorelaufem, který tentokrát představoval třetinu trati. Vybrali jsme si odlišné pořadí kontrol od ostatních, aby se nám těch 100 lidí nepletlo pod nohama :o) Startovní pole se skorelaufem roztrhalo a po výměně mapy už každý pokračoval v závodě s pevným pořadím kontrol svým tempem. První etapa byla strašně kopcovitá. Skoro všechny kontroly byly někde v hlubokém údolí u potoka, takže nahoru a dolů, někde po čtyřech. Běželi jsme často svahelem po vrstevnici nebo prudkými svahy nahoru a dolů, takže to bylo v mých oblíbených teniskách jak na tobogánu. Karel je při pohybu po cestách pomalejší než já a i přes můj pocit couvání se mu vzdalují. Jakmile se ale dostane do terénu, kličkuje jako zajíc, ztrácí se mi v hustnících a mám co dělat, abych neztratila jeho stopu. Dostal od Svati za úkol mě zničit, abych dala na delší dobu pokoj s výlety. Téměř se mu to povedlo, protože volil postupy přes hory a doly terénem a zavrhoval mé cestové obíhačky. V první etapě jsme prý uběhli téměř 22 km a když připočteme cestu na start, tak to bylo určitě 26 km.

Druhá etapa s 15,3 km, 570 m převýšením a 9 kontrolami se mi líbila o moc víc. Převýšení už nebylo takové, kontroly byly umístěné (krom jedné) mimo hluboké zářezy, některé u malebných lesních jezírek, jedna na kraji kaolínového lomu s nádhernou vyhlídkou, jiná na kamenném vrchu či u pěkného památníku nad Křtinami. To se staviteli opravdu povedlo. Krom toho se Karel už nesnažil mě stále tahat přes hluboká údolí a občas povolil i nějakou tu obíhačku. Trochu jsem se styděla, když jsme probíhali kolem známého křtinského kostela, kde byla nějaká pouť a koukalo na nás, zabahněné postarší zjevy, větší množství lidí. Jeden starší pán v obleku na nás ukazoval prstem a volal na ženu „ Koukej, to jsou oni.“ Zírali na nás jak na ufony :o)

Závody byly pěkné, nesněžilo, nepršelo, divočáci se nám tentokrát vyhýbali a skončili jsme v první polovině přihlášených, takže jsme to ještě mnohým mladým zajíčkům klepli. Nutno dodat, že některé dvojice nás překvapivě předbíhaly i 4 krát v jedné etapě. Možná ty tříkilometrové obíhačky byly přece jen pomalejší:o)

1.etapa skorelauf

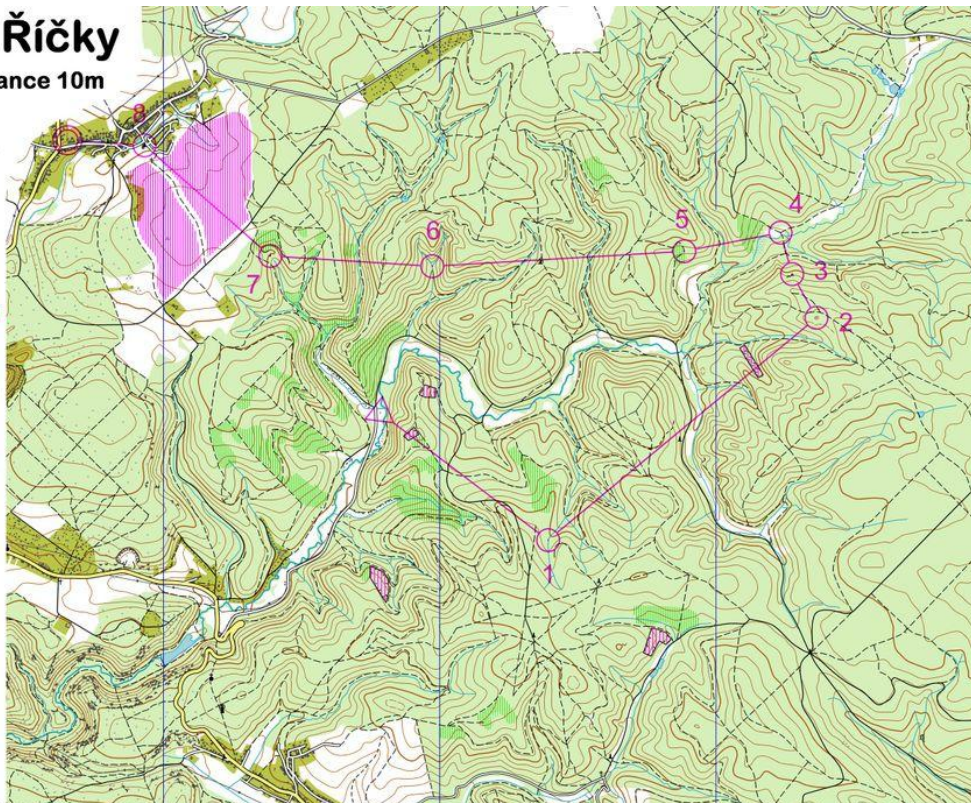
1. etapa zbytek závodu

HROBY u Říčky

1:30 000, ekvidistance 10m

- P15** délka 15,7 km
- Start louka
1. 51 ohyb potoka
  2. 55 velmi plochy vrchol, Z část
  3. 56 skalní sráz 7m, SV pata
  4. 57 vidlice cest, OBČERSTVOVAČKA
  5. 58 J ohyb cesty
  6. 60 větvení potoků
  7. 63 JV skalní sráz 5m, pata
  8. 65 památník

R	Stavba trati: Jakub Zimmermann
R	Mapové podklady: Mapy.cz, s.r.o.
R	Revize v říjnu 2012: Adam Chromý Jakub Zimmermann

Použijte při poruše čipu

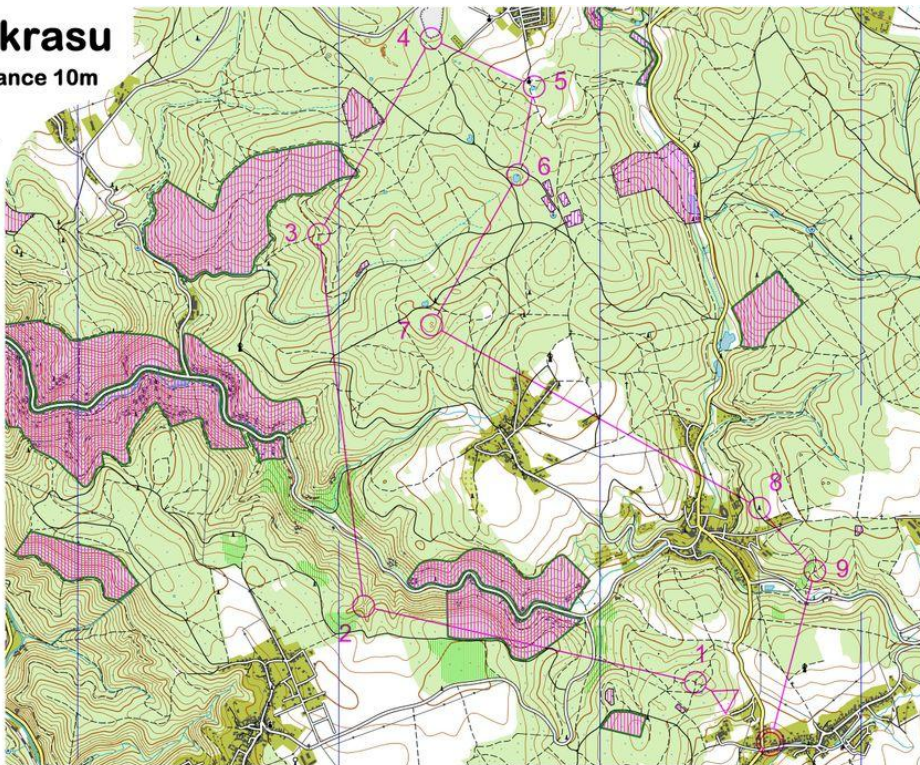
2. etapa

HROBY v krasu

1:30 000, ekvidistance 10m

- P15** délka 15,2 km
- Start roh louky
1. 60 křižovatka pěšin
  2. 54 větvení údolí, SZ strana
  3. 56 křižovatka cest
  4. 46 lom, J okraj, nahoře na srázu, místo s výhledem
  5. 39 jezírko, jamka na SV okraji
  6. 40 jezírko, mys, OBČERSTVOVAČKA
  7. 43 plochy vrchol
  8. 33 památník
  9. 37 křižovatka cest

R	Stavba trati: Jakub Zimmermann
R	Mapové podklady: Mapy.cz, s.r.o.
R	Revize v říjnu 2012: Adam Chromý Jakub Zimmermann

Použijte při poruše čipu

Na konci každého roku si připomínám naši jarní dovolenou a při psaní článku do ročenky znovu vzpomínám na prožité chvíle. Letos jsme s Libou vybrali Holandsko. Pětidenní závody nebyly od stolu na www stránkách až tolik lákavé, ale když jsme si vzpomněli na předloňské procházky kolem Mosely a Rýna a téměř jsme cítili na jazyku nasládlou chuť Rýnského ryzlinku, neváhali jsme. Kdo chce do Holandska, musí přece přes Rýn! Jako každý rok musím opět smeknout před mojí ženou, která naši cestu předpřipravila dokonalým itinerářem.

Vyrazili jsme v polovině května. WeltVogelpark, ještě v Německu, byl ptačí ZOO snad se všemi druhy ptáků, co existují. Bylo to moc nádherné pokoukání a hodně jsme se zde zdrželi. Navíc jsme parkem procházeli v období, kdy kvetou rododendrony a tulipány a to bylo stejně krásné prohlížení, jako toho ptactva. Německé Brémy jsou jedno z nejnádhernějších měst.

Holandsko je opravdu zemí tulipánů a i jiných květin, kol a větrných mlýnů. Květinový trh v 's-Hertogenbosch byl neskutečnou záplavou milionů všemožných květin rozesetých po ploše obrovského náměstí a ještě zakrývající téměř celou šíři asi pěti nebo šesti dlouhých přilehlých ulic. Mohli jste zde koupit od kytičky sněženek až po skoro dvoumetrový kaktus vše. Vodní hráze oddělující vnitrozemí Ooesterschelde byly impozantní a jako z jiného světa, a i když jsem stavařinu vystudoval a něco o ní vím, toto bylo opravdu pro mě tak nepředstavitelné a neskutečné... Těžba pískovce v jeskyních u Valkenburgu zde probíhala již v dobách starých Římanů – co to muselo být za dřinu odpižlat obří pískovcové kvádry ruční pilkou... Z Holandských měst se nám nejvíc líbily Haarlem, Delft, Dordrecht a Maastricht. Z Bredy do Amsterdamu jsme se svezli holandským rychlovlakem Fyra (150 km se dvěma zastávkami za hodinu a dvě minuty) – už chápu, co se Petrovi na těch vláčcích tak líbí – byl to moc hezký zážitek.

Velikým překvapením pro nás byly pětidenní závody HOLLAND-OL 2012. Z pěti etap se započítávaly čtyři nejlepší – no, loukovo-zahradní sprint organizovaný odpoledne po dopolední třetí etapě, byla doopravdy jenom sranda etapa. Ale od začátku. Prvním překvapením byla pouze malinká účast, asi 120 běžců, i když se závody konaly v těsné blízkosti belgických hranic, tak především účast poměrně silných belgických klubů byla mizivá. Jak už jsem uvedl v úvodu, moc jsme si od těchto závodů neslibovali.

Jenže ... Už první etapa se ukázala velice zrádná. Jednalo se o nádherně postavenou krátkou trať v příměstském lesoparku, kde průběhy lesnatou částí byly značně obtížné pro poměrně hustý a těžce proniknutelný porost. Bylo potřeba se hodně držet cest. Závodní prostor však byl protkaný neuvěřitelnou sítí silniček, cest, cestiček, pěšin a pěšinek a zde bylo potřeba udržet silnou koncentraci, protože přeběhnout některou křižovatku bylo velice jednoduché. Mnohonásobné křížení jednotlivých postupů také nutilo k velice přesnému čtení mapy.

Druhá etapa se podobala první etapě. Charakterem krátká trať situovaná však tentokrát v nesčetných terénních tvarech – kupkách, údolíčcích a především velikých množstvích prohlubní.

Třetí, dopolední etapa byl ze šedesáti procent klasický sprint v areálu vojenského výcvikového prostoru, ze čtyřiceti procent těžký boj v umělém tankodromu (nebo co to bylo), kde byly navrženy až dvacetimetrové kopce s hlinitými, místy jílovitě bahnitými mokřinami a mnoha terénními překážkami – zářezy, roletovými cestami tankodromu, hustě zarostlými údolíčky.

Čtvrtá, odpolední etapa byl již zmíněný loukovo-zahradní sprint. V měřítku 1:700 zmapovaný areál částečně zdevastovaného venkovského stavení s mnoha kůlnami a dílnami, udržovanou velice členitou zahradou, poměrně velkým, méně udržovaným rybníčkem a jeho okolím a navazující zatrávněnou loukou na které organizátoři „vyrobili“ umělé objekty – dvě cihly byla kamenná kupka, kbelík s vodou představoval studnu, dvacetimetrový kamínek byl kámen, štafle znázorňovaly jiný objekt a podobně. Etapa probíhala ve dvou kolech s výměnou map, kontroly nebyly označeny kódy a za chybně naraženou kontrolu se přičítala trestná minuta. Ve druhém kole měly, kromě mladých dětských kategorií, všechny ostatní kategorie dvě kontroly v rybníčku – okraje lekninových ostrůvků. Když jsem se přičítal k první z těchto kontrol a zjistil, že je opravdu ve vodě, zdála se mně celkem na dosah. Skočil jsem do vody a asi dva metry od břehu zjistil, že mně sahá k prsům. Udělal jsem ještě dva kroky a orazil kontrolu. To už jsem byl ve vodě po krk. Rozhlédl jsem se a asi o deset metrů dál jsem spatřil ve vodě druhou kontrolu u lekninů. „Ten žbrdan už hlubší nemůže být“ řekl jsem si a vyhodnotil to tak, že vracet se, vylézat na břeh,

obíhat rybník a znovu lézt do vody je dlouhé a jednodušší bude těch pár kroků udělat vodou v rybníku. Udělal jsem zase dva kroky a zjistil, že nemám dno. Tak nezbylo nic jiného, než k druhé kontrole doplavat. Nejvíc zděšení způsobila Liba při vyčítání, protože ze všech závodníků kolem ní jenom crčelo a všichni se hrozně divili, že ona je suchá. „Přece ve svém věku nepolezu do vody“ okomentovala to. Za tři minuty oběhla rybník, chytla dvě trestné minuty za nenaražené kontroly a získala na nás, co jsme plavali v leknínech, celkem asi dvě a půl minuty náskok. Ale protože zrovna to odpoledne bylo nádherně slunečno, tak jsem toho vykoupaní vůbec nelitoval.

Pátá, závěrečná etapa se konala opět ve vojenském prostoru, ale tentokrát opravdu „vážném“. Areál, obehnaný plotem s ostnatými dráty, byl hlídán vojáky se samopaly a přes závoru jsme se dostali pouze po předložení a kontrole pasů (organizátoři nás dopředu informovali, že je musíme mít s sebou). Podle mapy se jednalo o obrovský výcvikový prostor (cca 20 x 8 km). Tentokrát se jednalo spíše o lesní

klasiku se závěrečným kroužkem v prostoru 300 x 200 m s asi padesáti prohlubněmi a jámami.

Na závěr celého HOLLAND-OL 2012 jsem si neodpustil říct hlavnímu organizátorovi, že byla velká škoda, že závody v tak hezkém terénu a tak pěkně postavené, byly zorganizovány pouze pro pár běžců.

No a návrat domů – samozřejmě přes Moselu a Rýn. Když sedíte v kavárně s hrníčkem voňavé kávy a koukáte, jak si ten Rýn majestátně šplouchá, připadá Vám celý svět krásný. A když sedíte před sklípkem a koukáte, jak si ten Rýn majestátně šplouchá a pocucáváte Rýnský ryzlink ...

Říjnová krut'árna

Lenka Křížová

Rozumná Liga Vysočiny skončila o nádherném říjnovém víkendu. Asi si vzpomenete, v sobotu jsme se váleli po trávě u Zbraslavi a slunili se a v neděli se jelo do Svatouchu, kde se chytal bronz v podobném duchu. Prostě nádhera. Jenže několika z nás nic neříká, že v nejlepším se má přestat! Našla se hrstka nevybitých nadšenců, kteří se ještě vecpali na závod Jihomoravské oblasti o týden později v Babicích nad Svitavou. Ono se o tom nádherném víkendu, kdy končil termín přihlášek, hlásilo mooc dobře. O to hůř se pak realizoval odjezd z domu a vůbec nejhůř výlez z auta! Hlavním viníkem nebyla tentokrát lidská pohodlnost, ale brutální obrat počasí. Jasně, hlásili to ve zprávách. Když oni se poměrně často netrefí a netrefili se zas - byla ještě větší kosa, než předpovídali. Namlsaní sluníčkem a 20°C jsme se soukali z aut do asi 4°C, mrhnutí a protivného větru v komplet oblečení, co jsme s sebou měli.

Nejtěžším okamžikem je pro mě vždycky převlíkání a vůbec vyslícit se z těch deseti vrstev do závodního je děsný. V tom vidím výhodu běhající kojně – už jezdím v závodním z domu :D tak mi odpadá část utrpení a zbývá jen ta svlíkácká pasáž. Následuje masakr v podobě cesty na start – zhruba dva kiláčky po kraji lesa, pěkně po návětrné straně. Jsem myslela, že mi upadne paleček i s buzolou, uáá. Kuba hlásil něco ve smyslu, že by bodly podvlíkačky, co v nich přežil (prožil) Finsko. Jak já se těšila do lesa, tam je vždycky dobře, teplejc. A taky že jo. Jen nohy se za celou dobu neprohřály, ale to je u mě normál. V lese bylo fakt příjemně, aj mi to docela šlo, takže jsem nakonec byla spokojená, i když stavba tratí asi byla slabší (jsem měla z 11 postupů 8 stejně dlouhých), ale závod mě bavil, takže jsem o tom ani moc nepřemýšlela. Jen bych ráda znala váš názor na tendle postup: Nejde mi o realizaci postupu, ale o náběh na trojku. Není to nebezpečný takhle postavený? Ten sráz byl fakt vysokej a fakt nepřekonatelněj, leda volným pádem. Samozřejmě jsem přibíhala z vrchu a docela mě zamrazilo... (Chlapi to nabíhali od mojí 4, tak ti to měli ok.) Co myslíte?

Už taky docela chápu, že hodně bab je po porodu zatraceně dobrejch pak po návratu. Oni mi třeba pořadatelé dají 42 minut na to, abych odběhla 7km a vystřídala se s Lukym u Honzíka :D To se pak

nedívím, že vyhrávají. Nám se podařilo časy ještě trochu rozhodit, tak jsem nemusela pomalu reprezentovat ;-). Luky byl po čekání na mě úplně zmrzlej a moc se mu do lesa nechtělo a brblal i po závodě, tak si to asi moc neužil. Stejně brblal po cestě z cíle i Martin. Dolétlo ke mně jen: Když už člověk jede takovej kus (a nejspíš i vyleze z vyhrátý postele) a ještě jde z lesa naštvanej, tak je to na houby – něco v tom duchu. V podstatě s ním souhlasím, ale prej je to o úhlu pohledu. Já si dycky zase říkám, že mě aspoň závody vytáhnou ven i v takovém nečase, protože jinak bych proflákala celý den doma a byla bych otrávená. Je zajímavý, že většinou si z takovýchle extra podmínek neodvezem žádný nachlazení či podobný potvory. Pokud člověk není nucen mít brýle, dají se užít i závody pro drsňáky. Jsme přece tak trochu blázni...

K čemu vede přemíra snahy (aneb Rodinné štafety už po osmé) Martin Klusáček

Tak jsem si letos na podzim říkal: Honza s Matějem jsou stále ve vrcholné formě, mně ještě slouží docela dobře zdraví, co kdybychom se pokusili ještě jednou vyhrát rodinné štafety. Bylo by to do třetice v kategorii OPEN, no, a kdyby se to podařilo i absolutně a mohli si vychutnat cílovou rovinku při společném doběhu pro vítězství, bylo by to fajn.

Kluci na to slyšeli (jsou to hodní hoši a chtěli udělat svému otečkovi alespoň nějakou tu radost ze života) a tak jsme se přihlásili a doufali, že nikoho z nás nesklátí nějaká nemoc, jako se to stalo vloni.

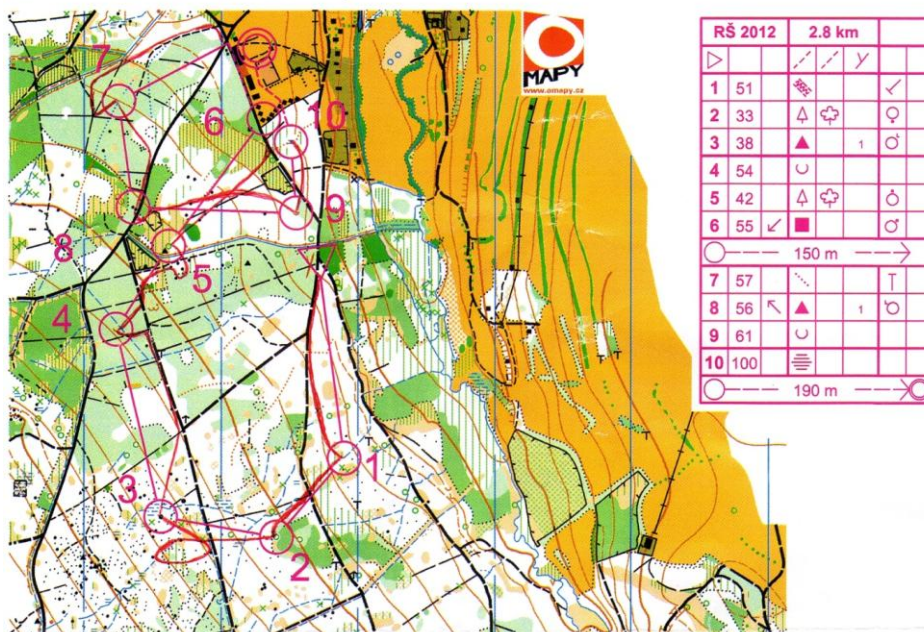
Přiznám se, že jsem hodně chtěl. Mám k tomu závodu zvláštní vztah. Líbí se mi jeho myšlenka – rodiny se sejdou a zazávodí si spolu v jednom týmu. Rodiče s dětma. Je to trochu za odměnu, utužuje to vztahy, je to napůl vážné a napůl recese. A protože mám kvalitní parťáky, tak je to pro mě jedna z mála šancí, jak si vychutnat pocit z toho, že se člověk pohybuje někde vepředu startovního pole.

Chodil jsem docela poctivě trénovat na atletický stadion. Jedině tam je po sedmé večer světlo, což umožňuje běhat bez strachu z pobíhajících psů nebo zlomeniny nohy. Při pohledu na startovní listinu jsem si říkal, že největšími soupeři budou určitě Šediví (otec je stejně ambiciózní jako já a má k sobě do party i mistra světa) a pak taky Bořilovi (taky otec Bořil to bere hrozně vážně a oba kluci jsou dost dobří). No a podcenit nejde ani další ambiciózní hlavy rodin s kvalitními potomky (že, Pavle Ptáčku?).

Rodinné Štafety 2012

1 : 10 000, e = 5m

38.2

A jak to dopadlo?

Zkrátka přemíra snahy a zblbnutí z atmosféry, popření všech osvědčených zásad při práci s mapou a možná i rychlejší nohy (trénink na stadionu) než hlava způsobily, že jsem to klukům málem prohrál. Vyrazil jsem rychle, protože Honza vyhrál svůj první úsek a předával mi těsně před Bořilovými. Chtěl jsem tatíka Bořila setřást, protože (podle pohledu) byl asi tak o osm kilo pomalejší. Na mapový start to bylo dobrých 400 m a já si říkal, že je to pro mě šance, že Petr určitě nechodil na stadion. Na první lehkou kontrolu dalších 350 m a to by bylo, abych se mu nevzdálil. Udělal jsem na něj 22 sekund a vypadalo to dobře. Na druhou snadnou kontrolu dalších 15. Jenže ... Na druhé kontrole mě doběhli nějakí mladoši a taky ti tři individualisti, co běželi mimo soutěž všechny úseky. Chtěl jsem běžet co nejrychleji a tak jsem se spolehl, že oni tu 3. kontrolu snadno najdou a já se k ní s nimi vyvezu. Mapoval jsem zběžně a snažil se jich držet. Ale oni chybovali! Terén byl trochu nepřehledný, nějaká světlina, několik osamělých kamenů, a když jsme doběhli k jednomu z nich, tak tam kontrola nebyla. Začalo klasické pobíhání okolo, ani u druhého kamene kontrola nebyla a teprve tehdy jsem si uvědomil, že jsem v průšvih, protože nesleduju mapu. Vracel jsem se na záchytný bod (na cestu) a když jsem se k ní vrátil, tak jsem zjistil, že ti tři kontrolu našli, ti mladoši taky, a mě začíná dobíhat Bořil. Na čtverku jsem si přestal věřit a tak ji raději oběhl po cestě. Silou vůle jsem se snažil držet mladého Křivdy (H14). Cítil jsem se jako starý matador a pyšnil se tím, že už běžím rodinky po osmé a že vím, že druhý úsek nebyl nikdy farstovaný. Tak jsem mladíka před sebou stínoval, funěl 20 metrů za ním, nemapoval a věřil, že mě snadno dovede k terčíku. Dovedl. Rychle ho orazil a zmizel v lese. Naštěstí jsem ve své pýše a únavě neztratil ten poslední instinkt a podíval se na popisy. Rychle jsem zjistil, že tedy letos druhý úsek farstovaný je a moje kontrola je o pár metrů vedle. Do háje, dřů se jak mezek a takovýma blbostma se připravím o to, co jsem na Bořila nahnal rychlým během.

Na diváčkou jsem to vzal rovnou za nosem přes zarostlou paseku a znovu se štvál, aby nohy dohnaly to, co hlava ztratila. Neměl jsem chodit na stadion, měl jsem raději luštit Sudoku! Stárnu a blbnu.

Celý povinný úsek jsem přemýšlel, jak dohledám sedmičku. Zleva po asfaltce nebo zprava po pěšině. Rozhodl jsem se pro pěšinu, protože se mi zdálo, že se kontrola bude snadněji dohledávat. Pěšina mírně zatáčí, a z jejího konce už musí být kontrola vidět. Tak jo. Pěšinu jsem našel a vydal se po ní. Jenže v jejím ohybu byla nějak zarostlá či co a já z ní sešel, aniž bych si toho všiml. Narazil jsem na hrázku, a jak mi hlava z toho nezvyklého tempa vůbec nemyslela, tak jsem ji považoval za průsek, který také vedl ke kontrole. Tak jsem hrázku (průsek) nechal „zkušeně“ po pravé ruce, šel rovnoběžně s ní a chystal se narazit nosem na kontrolu. Leč narazil jsem na výraznou cestu a byl v p ... Vzpamatoval jsem se až na výrazném rozcestí, vrátil se ke kontrole a tam se na mě zubil Bořil: „Kde se tady bereš?“ vydechl s radostným údivem, když jsme se míjeli (já ke kontrole, on už od ní odbíhal). No kde asi, blbnu na kvadrát, motám se tady jako začátečník a dělám jednu základní chybu za druhou.

Bořila jsem v závěru dohnal a asi o dvě sekundy předběhl. Ale stydím se. Na svém úseku jsem byl až 16. se ztrátou 7 (!) minut na Patrika Ptáčka (ročník 98) a také například 5 a půl minuty na Veroniku Chaloupkovou (také ročník 98!!!) nebo minutu na Nikolu Thýnovou (ročník 2000).

Nakopal bych si do zadku. Tak moc jsem chtěl vyhrát, chodil trénovat a pak nasbírám dobré 4 minuty na chybách na trati vhodné tak pro kategorii H13. Jaké z toho plyne poučení?

1. Spoléhat se stále sám na sebe. Běžet si svůj závod a vykašlat se na ostatní, nekalkulovat s tím, zda je úsek farstovaný nebo ne. Na lehoučkou pětiku bych neztratil 30 sekund.
2. Při hledání každé kontroly si vytvořit plán. Na trojku stačilo odběhnout k vodoteči a ta by mě přivedla rovnou ke kontrole. Místo toho jsem se pustil nazdařbůh jen přibližně správným směrem a skončil se zklamáním u jiného šutru.
3. Soustředit se, soustředit se a soustředit se. Při prvním náznaku, že něco není v pořádku, že okolí neodpovídá mapě, se zastavit, vydechnout a srovnat se. Kdybych to udělal při postupu na sedmičku, nemusel bych se tolik bát o Matějovo vítězství.

Že jsou to začátečnické banality? No a kdo vám řekl, že nejsem začátečník? Zejména při přemíře snahy, touhy vyhrát a při stavu, kterému sportovní komentátoři říkají: „Byl přemotivovaný.“

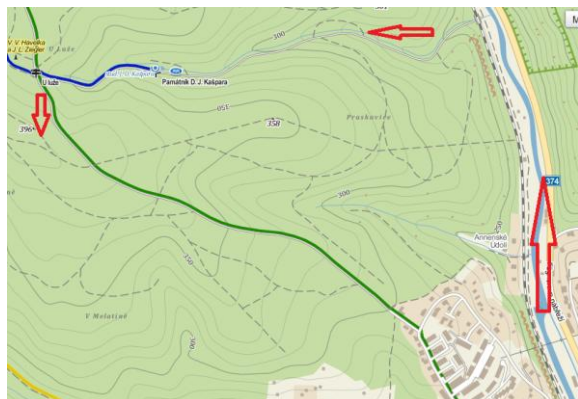
Nakonec to Matěj ustál. S přehledem utrl Petra Bořila mladšího, předběhl i ostatní méně zkušené soupeře a odrazil nápor skvěle finišujícího mistra světa Honzy Procházky. A umožnil mi tak vychutnat si spolu s ním a s Honzou triumfální běh cílovou rovinkou, protože jsme doběhli opravdu jako absolutně první.

A tak, přátelé. Chcete-li něco vyhrát, nechtějte to vyhrát zas tak moc. Méně je mnohdy více.

Jak trénuju

Lenka Křížová

MOR by si rád přečetl článek o kvalitní přípravě, tak vám popíšu jeden můj vydařený den. (Třeba to MORa trochu uspokojí.) Taková normální zářijová sobota, pod mrakem ale příjemně. Tak jsem si vzala dopoledne time-off a šla se proběhnout. Udělat něco pro tělo i pro hlavu ;-). Odpoledne se chtěl jít proběhnout Luky, což na mě zbyl kočárek. Nechtělo se mi zase jezdit mé obvyklé trasy, tak jsem Lukyho překecla, ať popojedem do Bílovic. Jsou tam pěkný lesy na běhání a dokonce v nich jsou dobré cesty pro kočárek. Doma jsem na netu okoukla trasu, kudy bych se chtěla vydat. Docela jednoduchý kolečko, no uznejte:

Prvně kolem vody a kolejí, první velkou odbočku pod koleje nahoru do kopce podél potoka, pak modrá, zelená a je to. Cca 5 km, tak hodka s kočárkem. To má Luky akorát a stihnem kojení už zase doma. Jenže. Štráduju si to kolem řeky a hledám odbočku. Cesta je kočárková a vlaky moc nejezdí – je sobota. Došla jsem až k chatkám a tam se raději ptám, jestli už bude větší cesta nahoru k Luži. A oni jo, myslíte směrem k Útěchovu? Jo, v podstatě ten směr jo. No tak to je hned tady kousek. Super. Procházím parádní soutěskou, kterou kdysi vykotal potok (cesta je teda

asi 300m úplně strašná po letních bouřkách, je tam splavených děsně moc šutrů) a valím kolem potoka do docela prudkýho kopce. Na šutrech se Honzík vzbudil a lehce prší, takže ho nechci vyndávat z kočárku. Začíná brečet, jelikož nic nevidí, musí mít střechu. Funím do kopce, makám jak d'as. Je nekonečnej. Co?! Rozcestí – vidlička?! Tu si nevybavuju, ale asi doleva – musím se stáčet do kolečka. Píšu sms Lukymu ať nespěchá, že jsem ještě nebyla u rozcestníku, hodina pryč. Honzík pořád naříká, tak měknu a dávám ho do babyvaku a supím dál s kočárkem před sebou do kopce. Konečně vidím nějakou informační cedulku - ??? Katastrální území Útěchov!!?? To není možný – to je daleko! Volá Luky, že je u auta a že sms neslyšel. Klíče od auta mám samozřejmě já... Hlásím, že nevím, kde sem a že nejspíš v Útěchově, ať zavolá za 5 minut. To jenom potvrzuju domněnku, bohužel. Rozcestník za vesnicí hlásil 6 km do Bílovic, no nazdar, to nestihnem ani koupání! Za vesnicí nakládám Honzíka do kočárku a běžím směr Bílovice, naštěstí je tak v šoku, že nepláče. Po pár kilometrech potkávám Lukyho, už toho má celkem dost, hodinky ukazují něco okolo dvaceti km,

dávám mu klíče od auta a jdu nakrmit mrně chuderu a Luky zatím valí popojet autem o něco blíž k lesu a hlavně na kopec. Pak už je to kousek a dokonce jsme stihli i koupat téměř normálně. Má trasa:

Celkem to vydalo na něco přes 11 km a z toho 4,5 km běhu s kočárkem. To máme celkem za den 10,5 km běhu a 6,5 km ostřejší chůze. Kvalitní příprava!?! Ještěže su orienták a umím dobře číst v mapách.

Dramatický víkend

Dana Fialová

V půlce října jsem ještě pořád netušila, čím bych tak mohla přispět do ročenky. Letos jsem se moc závodů nezúčastnila, a z prázdninových, kde nejčastěji chytám inspiraci, ani jednoho. Tak o čem mám teda psát? A tu se jak nazavolanou dostavily potřeby. Hned je inspirace!!

Chtěla jsem se totiž přihlásit na poslední dva závody sezony, sobotní brněnský ve Zbraslavi a nedělní 16. Ligy Vysočiny ve Svatouchu.

Naháněla jsem ostatní členy rodiny, kdo by jel se mnou. Jediný ochotný člověk byla Zuzka, tak jsem ji přihlásila na sobotu a když jsem chtěla přihlásit sebe, ouha, počítač odmítl poslušnost! Prý nemám dost peněz na účtu. To je teda zrada, zapoměla jsem to hlídat. Co teď, i kdybych nakrásně převedla peníz, na oddílovém účtě se objeví nedřív po víkendu a uzávěrka na závody je zítra. Zachránit mě může jedině Léňa, ale ne teď, v jedenáct večer. Druhý den se to vyvinulo slibně, Léňa pomohla, můžeme vesele přihlašovat. Mě na sobotu, teď se podíváme na neděli, hele, Martin už tam je, tak Zuzka....a teď já. Paráda. Týden žiju v klidu. Ve čtvrtek se podívám na startovky. Jakto, že na nedělním závodě nejsem?!? Zase zrada v počítači? Něco jsem musela odkliknout blbě, jinak si to neumím vysvětlit. Hned napíšu pořadateli, třeba mě ještě přihlásí. Koneckonců, mají místo pro vakanta, mohli by mě tam vepsat.

V sobotu se Zuzkou vyrážíme do Zbraslavi. Není to daleko, můžeme si přispat. Docela se těším, počasí pěkné, cesta přes Jinošov příjemná, Zuzka mě veze bezpečně k cíli. Jen jsme netušily, že mezi Hlubokým a Újezdem bude silnice v opravě. Celá cesta vede prakticky stavenišťem, musíme pomalinku a občas sjet do rygolu, abychom uhnuly protijedoucímu autu. Na shromaždišti, v domění, že jsme jely s dostatečnou časovou rezervou, zdravím se s kolegy, vyměňuji pár slov, pak se převlíkám do dresu. Hodinky jsem neměla, tak se ptám Zuzky a nevěřím vlastním uším. Půl jedenácté? Vždyť já 10:34 startuju!!!! Honem honem!

Naštěstí to je na start kousek, postupuji rovnou dopředu. Půl minuty vydechnout, vybíhám, přebíhám, vracím se, hledám... Po 10 minutách propadám beznaději. Kontrolu nevidět, nikde ani živáčka, není se koho zeptat. Kašlu na tebe! Tak budu DISK. Ať si, přece tady nezksnu do jara. Vyrážím na dvojku, a vtom zakopávám o proklínanou jedničku. Ještě že v okolí nikdo nebyl, ten by si něco vyslechl! Dvojku dávám za chvíli, výrazný strom jsem nepřehlídla. Na trojku delší přeběh, půjdu po cestě, skoro u silnice z ní odbočím, všechno je jasné. Běžím. Odbočuji. Prodírám se. Potkávám dva kluky, kteří hledají tu stejnou. Uděláme rojnici, potkáváme závodníka, který hledá jinou kontrolu a společně vydedukujeme, kde se pravděpodobně nacházíme. Samozřejmě jinde, než jsem si myslela. Ale teď už vím kam a jak. Mám ji. A taky mám soucit s klukama, kteří zase trochu uhnuli, volám je a ukazuji. Holka, dávej si víc bacha, hledat každou kontrolu 10 minut je luxus!

Na čtyřku jdu opatrně, všechno si kontroluji. Zodpovědně. Zastavuji na každé křižovatce, rozhlížím se, počítám odbočky, mám křížit tři cesty, tři cesty to byly, tady někde by přece měla být! Ale ten les vypadá jinak, kde jsem sakra zase uhnula? Já se dnes prostě nevzpamatuju. Zkusím běžet k potoku, o ten se zarazím a zorientuju. Jdu. Zase křížím cestu? Už mě to dochází. Musela tam být jedna nezakreslená navíc. Tamhle je moje kontrola. Zase 10 minut, ach jo! Zuzka na mě bude dloooooouho čekat. Pětka je kousek a celkem jasná, mám ji, zklidňuji se a běžím na šestku. Zase si sumíruju plány, počítám odbočky,

abych se zase ocitla na jiné, která se nenápadně stáčí a vyplivne mě jinde, než jsem čekala. Naštěstí to není zase taková tragédie, rychle se orientuji a další kontrola je moje. Už mám i sedmičku, taky aby ne, je přímo na cestě. Teď to tady stříhnu, mezi posedem a černým obdélníčkem je moje jáma, tu nemůžu přehlédnout. Hmm, tak asi můžu. Vracím se, běhám od seníku k posedu a zpátky, krojuju. A nejen já, hledá nás tam víc. Ukazuje se, že jama je trochu jinde, než ukazuje mapa. Další 10 minut, no to je zlý sen! Poslední 2 kontroly už zdolám dobře, konečně v cíli! Úplně poslední v kategorii, fyzicky i psychicky vyčerpaná. Mám já vůbec jezdit zítra na závody? Počítač mě nepřihlásil, na moji dohlášku zatím nikdo nereagoval a na startovce nejsem. Není to varování? Proč jsem Mirkovi říkala, aby mě při prezentaci dohlásil byť třeba na příchod? Zítra se určitě stane něco ještě horšího, než byl dnešní zbraslavský les!

Na zpáteční cestě domů jsme se chtěly vyhnout práci na silnici, proto jsme hned v Újezdě odbočily na Rapotice. Nečekaly jsme, že je Újezd rozkopán na všechny světové strany. I tady chvíli trvalo, než jsme se přes semaforey vyhouply ven z obce. Za Rapoticema v údolí další semafor kvůli opravě mostu. Z Kralic do Náměště objížďka přes Jinošov. To jsme si teda pomohly!

Večer jsem měla v poště potvrzení o přihlášení na neděli, opravdu mi přidělili čas vakanta. Už se s tím nedá nic dělat, pojedu. Vzpomínám na povzbudivá slova Jirky Koudelného ve Zbraslavi: musíš se dopředu dívat pozitivně, uvidíš, všechno dobře dopadne.

Dopadlo. Byl to nejkrásnější den sezony. Nebudu už popisovat postupy od kontroly ke kontrole, žádné drama se nekonalo. Normálně jsem všechno našla, zbytečně jsem nebloudila, občas jsem váhala, ale pak se rozhodla a šla. Občas viděla hříbka a těšila se, že se po závodu do lesa vrátím a něco nasbírám. Když jsem ale mezi 10. a 11. kontrolou běžela příkopem plným hříbečků, neodolala jsem a za běhu jsem je sebrala. V cíli jsem porovnávala postupy s kolegyněmi a ukázalo se, že ten můj byl velmi dobře zvolený, takže mě to houbaření ani nezdrželo. Po závodě jsem se do lesa opravdu vrátila. Vzpomínala jsem na houbovou smršť před rokem v Křižánkách. Ta se letos sice neopakovala, ale úplně s prázdnou neodcházím.

Sezону jsem zakončila důstojně, v dobrém rozmaru, krásným závodem za krásného počasí. Tak ahoj zase na jaře!

Správné řešení:

1) BLUDIŠTĚ

Do cíle doběhl Tomáš Dlabaja – 3.

2) NAJDI SPRÁVNÉ KÓDY

Správné kódy měl Matěj Klusáček – 4.